

ซีรีส์
ยอดรักนักชาย

ทำเล

หัวใจ

เชอริณ
(อิสย่าห์)

เซอริณ (อิสยาร์ห์)

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิมพ์คำ

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๑๑

ทำเลหัวใจ

ผู้เขียน : เซอริน

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๗

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1626-6

ราคา ๒๗๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อูมาพร สกุลบัณฑิต
บรรณาธิการเล่ม : พัชรี แต่แดงเพชร ลภัสสรดา อรุณ พิสูจน์อักษร : ยลชนก โยธจักรศรี
ออกแบบปก : generaltings@gmail.com จัดรูปเล่ม : ธีระชาติ คณะเจริญ
พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธิญาภัทร์ ฟองไชย์ ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : ลินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิมพ์ด้วย
กระดาษขนอนสายตากรีนรีด
www.greenread.com

คำนำนักเขียน

ถ้านึกถึงคนทำอาชีพเซลส์หรือนักขาย จะนึกถึงความกะล่อน เจ้าเล่ห์ หวานล่อมเก่ง และยอมรับว่าหลายครั้งเจอเซลส์ที่เห็นแก่ผลประโยชน์มากกว่าจรรยาบรรณในอาชีพ (ขออย่าว่าเฉพาะบางคนนะคะ ^^) แต่ก็เข้าใจว่าอาชีพเซลส์ถูกกดดันด้วยยอดขาย ถ้าสิ้นเดือนทำยอดขายไม่ได้ บางรายอาจต้องบอกลาอาชีพนี้กันไปเลย

นางเอกในเรื่องนี้เป็นเซลส์ที่มีคุณลักษณะครบถ้วนตามที่กล่าวมาข้างต้นเลยคะ แถมงกและขี้วเข้าเส้นเลือดอีกด้วย เรียกว่าเป็นนางเอกที่แสนติดอันดับต้นๆ เท่าที่ผู้เขียนเคยเขียนมาเลย แต่เธอก็มีความน่ารักในแบบของเธอ และซ่อนความดั่งามเอาไว้เหมือนกัน แม้จะซ่อนลึกสักหน่อย ต้องใช้เวลาตามหากันสักนิด

นวนิยายเรื่องนี้ผู้เขียนได้แรงบันดาลใจบางส่วนมาจากนวนิยายชื่อดังเรื่อง *อย่าลืมนฉัน* ของ ทมยันตี นักเขียนชั้นครู แต่ไม่แน่ใจว่าผู้อ่านจะได้กลิ่นอายมากแค่ไหน ด้วยพระนางในเรื่องนี้ไม่ได้อยู่ในชนบ่ออย่างที่พระนางปกติควรจะเป็นนัก เพราะต่างมีบุคลิกและการแก้แค้นกันอย่าง

ແບບໆ ຄັນໆ ທຸກໆໆ ທີ່ຕ້ອງບໍ່ ຕາມປະສານນິຍາຍໂຣແມນຕິກຄອເມດີ ທີ່ເປັນແນວຄິດຂອງຜູ້ເຊື່ອ

ສຸດທ້າຍນີ້ຂໍຂອບອໍອໍ (ວິວາ) ທີ່ຮຽນຮ້າຍມາເຮັດສິ່ງນີ້ ຂອບອໍອໍສະບຽນແລະປ້ອງກັນ ເພື່ອນຮ່ວມທີ່ອື່ນສອງຄົນທີ່ນໍາຮັກມໍ່ແພ້ກັນ... ຂອບອໍອໍອໍ ທຸກຄົນທີ່ເຮັດຮ້າຍໄດ້ສຸກແລະອໍອໍອໍກັບການເຮັດສິ່ງນີ້ ຮ່ວມກັນ

**ຂອບອໍອໍຈາກໃຈ
ເອອໍອໍ**

บทนำ

ทันทีที่เสียงประกาศก้องของพิธีกรบนเวทีดังขึ้นว่า

‘ตำแหน่งซูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษ ได้แก่ แถ่น แทน แท่น...นางสาว
ปุณรดา มาดทรัพย์ คร้าบ’

ปุณรดาก็กรี๊ดร้องอย่างบ้าคลั่งด้วยความดีใจสุดขีด เธอลุกขึ้นยืน
ชูมือสองข้างขึ้นสุดแขน

เพื่อนอีกสองคนที่นั่งอยู่ข้างๆ ดึงพลุกระดาษ จนเศษกระดาษสีเงิน
และสีทองชิ้นเล็กๆ โปรยกระจายรอบๆ ตัวเธอ

เสียงปรบมือดังทั่วห้องสัมมนาพิเศษของโรงแรมในเครือสหสารพัตร
จำกัด (มหาชน) ที่ผู้คนได้มากกว่าหนึ่งพันคน

‘ในที่สุดฝันของฉันก็เป็นจริง ฉันทบอ์นทูปีเพื่อสิ่งนี้ ฉันทือซูเปอร์
เซลล์แห่งศตวรรษ...วรรษ...วรรษ’ ปุณรดาประกาศก้องเสียงดังลั่น

“พี้ง พี้ง”

เสียงเรียกและแรงกระตุ้นลือจากสาวร่างท้วมที่นั่งฝั่งขวา ทำให้
ปุณรดาหลุดจากห้วงภวังค์ เธอหันมองเพื่อนร่วมงานรุ่นน้องอย่างงงๆ

“คิดอะไรอยู่พี่ปุง ดอรีเรียกตั้งนาน”

“คิดอะไรเพลินไปหน่อย มีอะไรเหรอดอรี” ปุณรดาหันไปถามเพื่อน
รุ่นน้องสาวที่หุ่นเหมือนปลาตอริกกำลังท่องไกล่ลลอด

ดูจเดือนยิ้มขวยเขิน พร้อมกับขม้ายตาไปทางฝั่งซ้ายมือ “นั่นไง มา
แล้ว”

ปุณรดาหันมองตามและขมวดคิ้ว “อะไรของแกดอรี นั่นไม่เห็นมีอะไร
เลย มีแต่พนักงานเซลส์ยั่วเยี้ยเต็มไปหมด โอ๊ย! ไม่มีอาชีพอื่นจะทำกันแล้ว
หรือไง ถึงได้มาแย่งอาชีพกันหมดเนี่ย”

“ก็โน่นไง สู้ดหล่อของดอรี คุณสมคิด” สาวร่างท้วมชี้หัววอบๆ
ไปยังชายหนุ่มที่เพิ่งได้ที่นั่งแถวหลังถัดจากแถวที่นั่งของสองสาว

“อ้อ...เซลส์ขายหมอน่ะเหรอด” ปุณรดาพูดเสียงยานคาง

“ขายหม้อชะที่ไหนล่ะพี่ปุง คุณสมคิดเคยขายชุดเครื่องครัว เขาเป็น
เซลส์รูปหล่อที่สุดของบริษัทสหสารพัตรเลขนะพี่ปุง แถมลือกันว่าเขาเป็น
หนึ่งในผู้ร่วมแข่งขันโครงการซูเปอร์เซลส์แห่งศตวรรษ ที่ไม่ได้ลงแข่งขัน
แต่กลับเข้ารอบ น่าทึ่งมาก” เพื่อนร่วมงานรุ่นน้องกะพริบตาถี่ๆ ขณะจดจ้อง
ไปยังเซลส์หนุ่ม

ปุณรดาปรายตามองไปยังชายหนุ่มคนดังกล่าวพลางประเมิน

ไม่รู้ว่าดูเดือนมองว่าหมอนี้หล่อเข้าไปได้อย่างไร หน้าตากวน
ประสาทจะตายไป เค้าโครงหน้าชวนให้นึกถึงพระเอกหนังฮ่องกงยุคก่อน
โหนจะทำทางซึ่งกะตายที่คล้ายกับถูกบังคับให้มาร่วมงานในวันนี้ก็

แล้วถ้าข่าวลือเรื่องเขาไม่ได้ลงแข่งขัน แต่กลับติดรอบสุดท้ายเป็นจริง
ละก็ แปลว่าหมอนี้ต้องมีดี หรือไม่ก็ต้องจ่ายเงินใต้โต๊ะให้กรรมการ
ซึ่งกะบ๊วยสักคน

หวังว่าจะเป็นข้อหลังนะ เพราะเธอจะได้ทำโอกาสแฉให้หมดเปลือก
กันไปเลย

เฮอะ! รู้จัก ปุณรดา นางสาวเซลส์เกิร์ล ณ ชุดชั้นในเสริมอ้มและ

กระซิบบันทึยน้อยไปซะแล้ว

ว่าปुณรดาได้ยินกิตติศัพท์ของนายสมคิดมาบ้าง เขาเคยเป็น
สุดยอดนักขายของบริษัทหนึ่งในเครือสหสารพัตร จำกัด (มหาชน)

แต่ถึงอย่างไร หมอนี้ก็ไม่มีทางสู้หัวหน้าทีมขายชุดชั้นใน ซึ่งเมื่อปีที่
แล้วเธอเพิ่งคว้าตำแหน่ง นางสาวเซลส์เกิร์ลของบริษัทชั้นนำ บริษัทในเครือ
ของสหสารพัตร ผู้นำเบอร์หนึ่งด้านชุดชั้นในเสริมอึ้มและกระชับบั้นท้าย

ปุณรดาคิดอย่างหมายมาด

งานนี้หญิงสาวคาดหวังว่าตัวเองจะต้องคว้าตำแหน่งซูเปอร์เซลส์แห่ง
ศตวรรษมาให้ได้

เมื่อสองวันก่อน ปุณรดากรี๊ดด้วยความดีใจไปครั้งหนึ่งแล้ว เมื่อได้
รับอีเมลจากบริษัทสหสารพัตร สำนักงานใหญ่ ด้วยเธอได้รับการคัดเลือก
ให้เป็นหนึ่งในผู้ร่วมแข่งขันของโครงการซูเปอร์เซลส์แห่งศตวรรษ

โครงการนี้เริ่มต้นขึ้นเพราะพิษเศรษฐกิจในช่วงสองสามปีที่ผ่านมา
ทำให้สินค้าบางตัวของบริษัทในเครือประสบปัญหายอดขายตกฮวบฮาบ
ขาดทุนสะสมหลายปีรวมแล้วหลายพันล้านบาท และมีแนวโน้มว่าบางบริษัท
ในเครืออาจต้องปิดตัวลง

ด้วยเหตุนี้ เป้าหมายหลักของโครงการนี้จึงเป็นการชุบชีวิตบริษัท
ในเครือที่กำลังจะเจ๊ง ยอดขายสินค้าต่ำเตี้ยเรี่ยดิน เหมือนคนขาดแคลนเซียม
มาตั้งแต่ยังเล็ก

เท่าที่ทราบมีสินค้าในเครือสี่ประเภทที่โดนแจ็กพอด

ทางบริษัทได้จัดตั้งคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในโครงการนี้ขึ้นมา
เพื่อเฟ้นหาเซลส์ดาวเด่นของบริษัทในเครือทุกบริษัท โดยรอบแรกคัดเข้ามา
เพียงยี่สิบคน ก่อนคัดให้เหลือสี่คนสุดท้าย ด้วยการให้เขียนบทความส่ง
โดยใช้ชื่อหัวข้อ 'หัวใจของการขายในยุคโซเชียลมีเดียครองโลก'

แล้วก็มีอีตาสมคิดคนเดียวที่ไม่ได้เขียนบทความส่ง แต่ดันเข้ารอบ
คิดถึงเรื่องนี้ขึ้นมาที่ไร ก็อดหงุดหงิดขี้ใจไม่ได้ทุกที

แต่เอาเถอะ เอาไว้ค่อยขุดคุ้ยความเป็นมาเป็นไปของเรื่องนี้ทีหลัง
 เล่าลือกันว่างานนี้มีแต่ตัวแม่กับตัวพ่อมาเจอกัน เพราะผู้ที่ได้รับ
 คัดเลือกให้เข้าร่วมโครงการ ล้วนเป็นพนักงานที่ท้ายอดขายติดอันดับ
 มีรางวัลการันตีกันทั้งนั้น

ผู้เข้าร่วมแข่งขันในโครงการนี้จะได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบสินค้า
 หนึ่งประเภท โดยแต่ละคนต้องแข่งกันกระตุ้นยอดขายที่ตกต่ำก่อน
 หน้านี้ให้พุ่งทะยานจนหยุดไม่อยู่ เพื่อปลุกชีพบริษัทในเครือดังกล่าว

มาถึงสิ่งล่อใจแสนหอมหวานที่สุดของโครงการนี้ก็คือ...

รางวัลสำหรับผู้ชนะเลิศ

เริ่มจากระหว่างแข่งขัน ผู้เข้าแข่งขันจะได้รับการปรับเงินเดือน
 ล่วงหน้ายี่สิบเปอร์เซ็นต์ ส่วนผู้ที่ท้ายอดขายได้โดดเด่นเป็นอันดับหนึ่งจะ
 ได้รับรางวัลเป็นเงินสดหนึ่งล้านบาท รถยนต์หนึ่งคัน ได้รับการปรับเงินเดือน
 ขึ้นเป็นสองร้อยเปอร์เซ็นต์ ได้เป็นผู้จัดการฝ่ายขายของบริษัทในเครือนั้นๆ
 และที่สำคัญจะได้ครอบครองตำแหน่ง...

ซูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษ

นี่คือรางวัลอันแสนหอมหวานสำหรับนักขายอย่างเธอ

วันที่เธอก้าวสู่ตำแหน่งซูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษเมื่อไร นั่นหมายถึง
 ได้ก้าวสู่ความสำเร็จอีกขั้นแบบก้าวกระโดดของชีวิตการทำงานเป็นเซลล์มา
 ตลอดหลายปี นับตั้งแต่เรียนจบคณะการตลาดมาจากมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง
 แวดตาของปุนรดาที่มองไปเบื้องหน้าสุดจะมุ่งมั่น สอดรับกับมือข้าง
 หนึ่งที่กำแน่น

ติ๊ง...เสียงข้อความเข้าของโปรแกรมแชตสุดฮิตดังขึ้น ปุนรดาหยิบ
 โทรศัพท์เคลื่อนที่ออกมาจากกระเป๋าถือเพื่ออ่านข้อความ ตามด้วยรัวนิ้วบน
 แป้นคีย์บอร์ดของโทรศัพท์

“ใครส่งไลน์มาพื้ปุง” สาวร่างท้วมช่างสอดรู้สอดเห็นถาม

“แม่ค้าในโบ๊เบ๊ไลน์มาสั่งชุดชั้นใน บอกว่ายกทรงเสริมอิมุ่มรุ่นล่าสุด

ชายดีเป็นหน้าเท่าๆ ต้องการของด่วน”

“ทำงานยี่สิบสี่ชั่วโมงเลยนะพี่ปุง”

“แน่นอน ไม่งั้นเมื่อปีก่อนพี่จะคว้าตำแหน่งนางสาวเชลล์เกิร์ลมาครองหรือจ๊ะ”

“ปุง ขอนั่งด้วยคนนะ” เสียงใครบางคนดังขึ้นจากฝั่งขวาของปุนรดา ปุนรดาหันมองตามเสียง เห็นเชลล์สาวสวย ท่าทางมาดมั่น อีกหนึ่งพนักงานขายของสหสารพัตร “ได้สิ เด่น”

“ไม่ได้เจอชะนาน ดีใจจังที่ได้เจอกันอีก”

ปุนรดายิ้มให้อีกฝ่าย ในกลุ่มพนักงานขายทั้งหมดที่เธอรู้จัก เด่นนภา มีรอยยิ้มจริงใจมากกว่าใคร พูดจาที่ระรื่นหู

แต่...

ทั้งหมดนี้ไม่แน่ใจว่าเป็นแค่ภาพลวงตาหรือไม่ จากประสบการณ์ของเธอ บอกได้เลยว่าอย่าหาความจริงใจจากเชลล์ เพราะปกติเชลล์ส่วนใหญ่จะเขี้ยวลากดิน พร้อมทำทุกอย่างเพื่อปิดการขาย และพร้อมพลีชีพเพื่อยอดขาย

ในวงการนักขาย คำว่าเพื่อนจึงมีความสำคัญน้อยกว่ายอดขายไม่รู้กี่ล้านเท่า

ที่สำคัญไม่รู้ว่าเด่นนภาคือหนึ่งในผู้ร่วมแข่งขันที่ผ่านเข้ารอบสุดท้ายหรือไม่

แต่สังหรณ์ใจว่า แม่เชลล์ผู้โดดเด่นของนมผงเด็กอย่างเด่นนภา น่าจะเป็นหนึ่งในสี่คนสุดท้าย

“น่าตื่นเต้นจังเลยนะ โครงการซูเปอร์เชลล์แห่งศตวรรษ เป็นโครงการที่สร้างสรรค์และท้าทายมาก ปุงต้องได้รับคัดเลือกแน่เลยใช่ไหม”

ปุนรดากะแอมสองสามที ยิ้มอย่างภาคภูมิใจและตอบว่า “ก็นิดหน่อย แต่ปุงไม่ได้คาดหวังอะไรหรอกนะ บริษัทคัดเลือกเรา เราก็ทำไปตามหน้าที่ ตำแหน่งซูเปอร์เชลล์แห่งศตวรรษศตเว็ด ไม่อยากได้เลย”

“จริงอะ” ดุจเดือนยี่นหน้าไปกระซิบกระซาบ ทำหน้าเหมือนไม่อยาก
เชื่อ

ปุณรดาค้อนไล่ และกระซิบตอบว่า “อะไรยายอ้วน”

คนถูกว่าเบะปาก “เค้าชื่อดอรี ไม่ใช่ยายอ้วน”

“ยะ แม่ดอรี”

“พี่ปุง ถามคุณเด่นหน้อยสิว่าได้รับคัดเลือกให้เข้าร่วมโครงการชูเปอร์
เซลล์แห่งศตวรรษด้วยรีเปล่า” ดุจเดือนกระซิบถาม แหวตาสนใจใคร่รู้

“ถามทำไม ฉันว่าติดด้วยแหงๆ”

“ดอริก็ว่าอย่างนั้น เขาลือกันว่างานนี้ไม่สวย หล่อ เก่ง เด่นจริง ไม่มี
ทางเข้ารอบแน่ๆ”

ปุณรดาได้ยืมขาวลือนั้นเช่นกัน ว่ากันว่างานนี้บริษัทต้องการสุดยอด
นักขายที่สมบูรณ์แบบที่สุด

ระหว่างนั้นเสียงประกาศของพิธีกรชายบนเวทีก็ดังขึ้น “หนึ่ง สอง
สาม เฮลโหลเทสต์ หนึ่ง สอง สาม เฮลโหลเทสต์”

ในห้องสัมมนาเงียบลงทันที เมื่อทุกคนหยุดคุยอย่างรู้หน้าที่

“สวัสดีครับ ขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่การเปิดตัวโครงการชูเปอร์เซลล์
แห่งศตวรรษ และขอขอบคุณพนักงานเกือบพันชีวิตในที่นี้ที่มาร่วมงานใน
วันนี้ กระผม วิชัย บานบึง ทำหน้าที่พิธีกร

“ก่อนอื่นผมต้องขอพูดถึงที่มาที่ไปของโครงการชูเปอร์เซลล์แห่ง
ศตวรรษ แต่แค่คร่าวๆ เพราะทุกท่านคงได้ทราบข้อมูลมาบ้างแล้ว สาเหตุ
ที่ทางสหสารพัตร จำกัด มหาชน ได้ริเริ่มโครงการนี้ขึ้นมา เพราะสินค้าของ
บริษัทในเครือมียอดขายตกต่ำ ดูไร้อนาคต เหมือนของเก่าเสียที่นำจะทิ้งลง
ถังขยะ

“ทางเราจึงผูกใจเด็ดที่จะชุบชีวิตสินค้าในเครือเหล่านั้น ด้วยการ
คัดเลือกสุดยอดเซลล์ดาวเด่นจากเซลล์ทั้งหมดของบริษัทร่วมหลายพันคน
ให้เหลือเพียงสุดยอดหัวกะทิล้วนๆ สี่ท่าน...” พิธีกรสาธยายไปจนถึงของ

รางวัลต่างๆ ที่ผู้ชนะจะได้รับ

นัยน์ตาของปุนรดาเป็นประกายวาววับ เมื่อพิธีกรจบประโยคด้วยคำพูดว่า...ซูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษ

“การคัดเลือกผู้เข้าร่วมแข่งขันครั้งนี้ เราได้เชิญตัวแทนผู้บริหารระดับสูงจากทุกบริษัทในเครือสหสาทร จำกัด มหาชน มาร่วมเสนอชื่อสุดยอดเซลล์ของแต่ละบริษัทในเครือหลายสิบคน คัดจนเหลือยี่สิบคน จากนั้นให้ทั้งยี่สิบคนส่งบทความหัวข้อ ‘หัวใจของการขายในยุคโซเซียลมีเดียครองโลก’ เราใช้เวลากว่าห้าสัปดาห์วิเคราะห์และคัดเลือกจนเหลือดาวเด่นเพียงสี่คนเท่านั้น และหลังจากนี้อีกสามเดือน เราก็จะได้ผู้ชนะเลิศในการแข่งขัน

“ก่อนที่จะประกาศรายชื่อผู้เข้าร่วมแข่งขันทั้งสิ้น กระผมอยากอธิบายถึงเกณฑ์การตัดสินในการแข่งขันครั้งนี้ ซึ่งจริงๆ แล้วทุกท่านสามารถโหลดอ่านได้จากเว็บไซต์ของบริษัท แต่ตอนนี้ผมอยากพูดถึงประเด็นที่น่าสนใจของเกณฑ์การตัดสินในแง่ที่ว่า นอกจากคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของเราจะวัดจากยอดขายของสินค้าแต่ละประเภทแล้ว เรายังจะตัดสินจากผลการประเมินของคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ อาทิ ความเข้าใจในตัวสินค้า จรรยาบรรณของการเป็นเซลล์ ทักษะติดต่ออาชีพเซลล์ และอื่นๆ อีกหลายข้อ ซึ่งทุกท่านสามารถโหลดอ่านจากเว็บไซต์ของบริษัทได้เช่นเดิม”

“จะพาล่ามอีกนานมัยเนี่ย ดอริเอารู้แล้วว่าไม่มีใครเข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้บ้าง นอกจากพี่ปุง” ดุจเดือนบ่หนูบ พลงหยิบขนมกรุบกรอบในกระเป๋าทิ้งออกมาแก้มแข็ง

แต่สาวร่างท้วมก็ไม่ต้องรอนาน เพราะอีกไม่กี่นาทีต่อมาก็ถึงช่วงการประกาศรายชื่อผู้เข้าร่วมแข่งขันทั้งสิ้น

“ทุกท่านคงอยากรู้แล้วว่าพนักงานท่านใดได้รับคัดเลือกให้เข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้ และได้รับมอบหมายให้ดูแลสินค้าในเครือประเภทไหน” พิธีกรชายกระแอม ก่อนขอเครื่องดื่มมาจิบแก้กระหาย

“ลีลาจิบเป้ง” ปุนรดาป่นิ่งมำ

“นั่นดิ” ดุจเดือนลำทับทันที

“อ้อ...อีกเรื่อง ผู้เข้าร่วมแข่งขันแต่ละท่านจะได้รับมอบหมายให้ทำยอดขายสินค้าตัวไหน เราใช้วิธีการจับสลาก เพื่อความยุติธรรม ไม่มีนอกมีในแน่นอนงานนี้ เอาละครับ เราจะเริ่มจากท่านแรก ขอเสียงปรบมือให้คุณปุณรดา มาดทรัพย์ เธอคือผู้เข้าร่วมแข่งขันคนแรกในโครงการซูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษครับ ขอเชิญขึ้นมาบนเวทีเลยนะครับ”

สิ้นเสียงพิธีกร เสียงปรบมือก็ดังเกรียวกราวลั่นห้องสัมมนา

ปุณรดาก็ยิ้มกว้างขณะลุกขึ้นยืน เธอยกมือไหว้ทุกคน ก่อนเดินขึ้นไปบนเวทีด้วยท่าทางมาดมั่นแต่ชดช้อยในที่

“ต่อไปท่านที่สองคือ...แถ่น แทน แท่น คุณเด่นนภา ลีวิงค์วาน สาวสวยสุดฮอตอีกคนของเรา ขอเสียงปรบมือด้วยครับ”

ปุณรดาปรายตามองเด่นนภาที่กำลังคลี่ยิ้มหวานขณะเดินตรงมายังเวที “ว่าแล้ว...ย้ายนี้ต้องติดแหงๆ” เธอจึงงำเบาๆ

เมื่อเด่นนภาเดินขึ้นมาบนเวทีก็ยิ้มจนตาหยีให้เธอ ปุณรดาก็ยิ้มตอบจนตาหยีเช่นกัน ทั้งสองกุมมืออย่างสนิทชิดเชื้อขณะยืนเคียงกันไม่ต่างกับการประกวดนางงามบนเวที แต่เมื่อปุณรดาเบนหน้าไปอีกทางก็หุบยิ้มแทบไม่ทัน แถมยังแอบหรีตตาขณะมองเด่นนภาประหนึ่งกำลังประเมินคู่แข่ง

“ต่อไปท่านที่สาม คุณสมคิด สำราญมาก เซลล์หนุ่มเพียงหนึ่งเดียวของเรา เขาผู้นี้เรียกเสียงกรี๊ดจากสาวน้อยสาวใหญ่ได้เสมอ”

พิธีกรยังประกาศไม่ทันจบ เสียงกรี๊ดจากสาวๆ ด้านล่างเวทีก็ดังก้องกว่าทุกครั้ง ปุณรดาเบะปากอย่างระอา และจึงงำว่า “ไม่แปลกใจเลยที่รายการประกวดร้องเพลงมักมีแต่หนุ่มๆ เข้ารอบ ส่วนสาวๆ ตกรอบ”

เมื่อสมคิดเดินผ่านสองสาวบนเวที ปุณรดาก็ยิ้มกว้างให้อย่างแสดงความเอ็นดูเต็มที่ และยกนิ้วโป้งให้อีกด้วย อีกฝ่ายยิ้มตอบ แต่เป็นยิ้มเนือยๆ กิ่งชั่งกะตาย

ปุณรดาหมั่นไส้ที่สุด ใครๆ ก็อยากติดหนึ่งในสี่คนสุดท้ายจนตัวลั่น

แต่หมอนี่กลับทำท่าเหมือนโดนปืนจ่อหลังให้ขึ้นมาอวดโฉมบนเวที มั่นหน้า
ตัดสินสิทธิ์การเข้าร่วมแข่งขันใหม่ล่ะ

เมื่อสมคิดไปยื่นประจำที่ปุณรดาก็ยังคงคลี่ยิ้ม แต่แอบบ่นงिमง่าว่า
“พวกที่กรี๊ดๆ ขอให้เสียงแหบสามวันสามคืน”

“ปุงพุดอะไรคะ” เต็นนภาหันไปถาม

“อ้อ...คือ ปุงพุดว่าเสียงกรี๊ดเหนียว ดังพอๆ กับเสียงกรี๊ดในรายการ
ประกวดร้องเพลงเลย”

เต็นนภาพักหน้ายิ้มๆ

“และผู้เข้าร่วมแข่งขันท่านสุดท้ายก็คือ...คุณลิลดา เลิศพลเกียรติกุล
เซลล์สาวนักเรียกนอกของเรา ขอเสียงปรบมือดังๆ อีกครั้งให้ผู้เข้าร่วม
แข่งขันของเราด้วยครับ”

หญิงสาวท่าทางมาดมั่น ความมั่นใจเต็มร้อย เดินขึ้นเวทีเป็นคน
สุดท้าย

นี่ก็เป็นอีกหนึ่งคนที่ปุณรดาคาดว่าหล่อนน่าจะได้รับคัดเลือกให้เข้า
ร่วมการแข่งขันครั้งนี้ ลิลดา หรือ ลิลลี่ เป็นสาวสวยไฟรฟ์ไฟล์สุดเจด จบ
ปริญญาตรีเกียรตินิยมนหรีชญทอง แถมจบปริญญาโทจากต่างประเทศ
หล่อนเป็นสุดยอดเซลล์ของสินค้าเครื่องหนังระดับไฮเอนด์ของบริษัทใน
เครือสหสารพัตร จำกัด (มหาชน) พวกเขาความมั่นใจมาเต็มร้อย ฐานะทาง
บ้านดีมากเชี่ยวชาญ ดูเฟินๆ อาจเหมือนคุณหนูไฮโซ แต่จริงๆ แล้วหล่อน
เป็นเซลล์สาวสวยไฟแรงที่มองข้ามไม่ได้แม้แต่คนเดียว

สรุป...

ทุกคนในที่นี้ล้วนเป็นคู่แข่งที่น่ากลัวทั้งสิ้น และมีสิทธิ์คว้าตำแหน่งซู
เปอร์เซลล์แห่งศตวรรษ

“วินาทีต่อจากนี้ไป ขอเชิญทุกท่านเข้าสู่ช่วงสำคัญของงานในค่ำคืนนี้...
นี่คือสุดยอดการแข่งขัน...ซูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษ” ลี้นเสียงพิศกรหนุ่ม
เสียงพลุก่ดั่งขึ้นจากทุกทิศทางบนเวที กระดาษสีแผ่นกระจิตป्लीว่วน

มีสายรุ้งหลากสีไปรยปราย พร้อมเสียงดนตรีสุดเร้าใจ

ระหว่างนั้นเจ้าหน้าที่สองนางเซ็นอุปรณ์บางอย่างมาหน้าเวที เป็นลักษณะคล้ายวงล้อพลาสติกขนาดใหญ่พอสมควร ด้านในบรรจุลูกกลมๆ สีลูก สีสี

“และนี่คือวงล้อจับสลาก เรายืมกองสลากฯ มาเล่นนะครับ” พิธีกรคนดังหัวเราะลั่น ท่ามกลางเสียงพูดคุยอื้ออึงด้านล่างเวที “ล้อเล่นนะครับ เมื่อกี้ท่านผู้บริหารบอกว่าสิ่งทำมาเพื่องานนี้โดยเฉพาะ เพื่อให้เกิดความบริสุทธิ์ยุติธรรม ไร้ข้อกังขาครับ เรื่องสีลูกเลขก็ไม่มีแน่นอน...อีกไม่กี่อึดใจข้างหน้าเราจะหมุนวงล้อเพื่อเลือกว่าผู้เข้าร่วมแข่งขันทั้งสี่ท่านนี้จะได้รับมอบหมายให้ดูแลสินค้าประเภทไหน ในเครื่องอะไร ในวงล้อนี้บรรจุลูกบอลเล็กๆ สีลูก สีสี แต่ละสีแทนสินค้าแต่ละประเภทที่ถูกกำหนดไว้ในการแข่งขันครั้งนี้

“สีน้ำเงินคือสินค้าเครื่องจักรกลการเกษตรของบริษัทสหสารพัฒนโมเตอร์อินเตอร์เรียล...สีเขียว สินค้าอาหารสัตว์ของบริษัท เพ็ทจี เทรดิ่ง จำกัด...สีเหลือง สินค้าเวชสำอางของบริษัทซูเปอร์บิวตี้สเตอร์ จำกัด...และสีแดงคือสินค้ากลุ่มอสังหาริมทรัพย์ของสหสารพัฒนหรือเพอร์ตี จำกัด”

ขณะที่พิธีกรอธิบาย ปุณรดาก็เพ่งมองลูกบอลในวงล้อ เล็งไว้ในใจ พร้อมส่งกระแสจิตอันแรงกล้าไปยังวงล้อนั้นว่า เธออยากขายอสังหาริมทรัพย์ที่สุด และขออย่าได้ลูกบอลสีเขียว ทำไมนะหรือ ก็เพราะชาววงในลือกันว่า ยอดขายสินค้าอาหารสัตว์และตุ้มเป๊ะยิ่งกว่าสินค้าตัวไหน

“เราขอเรียงตามลำดับผู้เข้าแข่งขันที่ถูกเรียกขึ้นมาบนเวทีเลยนะครับ เริ่มจากคุณปุณรดา มาลุ้นกันครับว่าเธอจะได้ลูกบอลสีอะไร เอาละ เริ่มหมุนวงล้อได้”

พิธีกรหนุ่มประกาศ เสียงดนตรีดังกระหึ่มเป็นท่วงทำนองตื่นเต้นเร้าใจ พร้อมกับเจ้าหน้าที่หญิงคนหนึ่งยื่นมือไปหมุนวงล้อ จนลูกบอลสีแดงหล่นลงมาตามช่องพลาสติก จากนั้นเจ้าหน้าที่คนดังกล่าวก็หยิบลูกบอล

สีแดงไปให้พิธีกร

ปฐมนิเทศร้องด้วยความดีใจ เธอชูมือขึ้นสุดแขน ชักขึ้นลงอยู่หลายครั้ง สีหน้าปลื้มปริ่มอย่างมาก เสียงไชโยโห่ร้องจากด้านล่างเวทีก็ดังสอประสานประหนึ่งนี่คือวินาทีแห่งชัยชนะ

หญิงสาวหันไปปรึกษีมักว้างให้เด่นหนาที่กำลังส่งยิ้มเอือมๆ ให้พร้อมกระซิบด้วยน้ำเสียงละเหยว่า “ปุง! แค่จับลูกบอลว่าปุง! ได้ดูแลสินค้ำตัวไหนยังไม่ได้ชนะจ๊ะ”

“ปุงดีใจไปหน่อยนะ ไม่คิดว่าเล่นของ...เอ๊ย จะได้ดูแลสินค้ำอย่างหวังไว้” ปฐมนิเทศรับสารรวมท่าที แต่ใบหน้ายังเป็นรอยยิ้มมักว้าง

“แหม...คุณปฐมนิเทศทำท่าดีอกดีใจอย่างกับเป็นผู้ชนะ สงสัยคงเล็งไว้แล้วว่าอยากดูแลสินค้ำตัวนี้ของบริษัท ยิ่งไงผมก็แสดงความยินดีด้วย และขอเสียงปรบมือให้คุณปฐมนิเทศด้วยคร้าบ”

จากนั้นก็เป็นการจับลูกบอลของเด่นหนา และทันทีที่ลูกบอลสีเหลืองหล่นลงมาตามช่องพลาสติก เจ้าหล่อนก็กรี๊ดร้องดังลั่น ชูมือขึ้นสุดแขน กระโดดเหยงๆ อีกต่างหาก แสดงอาการดีอกดีใจยิ่งกว่าปฐมนิเทศเสียอีก เธอจึงเบะปาก ตามด้วยกระซิบเอือมๆ ไม่แพ้กัน ทำนองเดียวกับที่หล่อนกระซิบเมื่อสักนี้

เด่นหนาค่อยๆ ลดแขนลง สารรวมท่าที กลับมาเป็นหญิงสาวผู้มีมาดอ่อนช้อยอีกครั้ง แต่ไม่วายลอบค้อนใส่เธอหนึ่งครั้ง

การจับบอลยังดำเนินต่อไปอย่างเข้มข้น แล้วปฐมนิเทศก็หลุดหัวเราะคิกอย่างอดไม่อยู่ เมื่อสมมติได้ลูกบอลสีเขียวไปครอบครอง นั่นหมายความว่าหมอนั้นต้องได้รับมอบหมายให้ทำยอดขายสินค้ำอาหารสัตว์ที่ยอดขายตกต่ำจนดูไม่ได้ยิ่งกว่าสินค้ำตัวไหน สมน้ำหน้า อยากวางมาดซังกะตายดีนักเลยได้สินค้ำห่วยแตกกว่าใคร

เด่นหนากับลีลาเหลือบมองเธอพร้อมขมวดคิ้ว คงสงสัยว่าเธอกำลังหัวเราะอะไร ปฐมนิเทศแก้ตัวไปว่า

“เป็นคนเส้นตั้นนะ แค้จับลูกบอล ปุงก็ฆ่าแล้ว”

ปุนรดาลอบมองสมคิด เห็นหมอนั้นยังทำหน้าที่ซังกะตายไม่เลิก ไม่รู้ว่าเจ้าตัวจะรู้สิกรู้สาหรือไม่ว่าดวงกำลังตกแค้ไหน

“เออะครับ ส่วนท่านสุดท้ายคงไม่ต้องหมუნวงล้อแล้ว เพราะเหลือลูกบอลสีน้ำเงินเพียงลูกเดียว คุณลีลดา ผู้ร่วมแข่งขันอีกท่านจะได้รับมอบหมายให้ดูแลสินค้าเครื่องจักรกลการเกษตรของสหสารพัตร มอเตอร์อินดัสเทรียล ขอแสดงความยินดีกับผู้เข้าแข่งขันทุกท่านด้วยนะครับ”

ปุนรดาแอบขำในใจขณะ نگاهสาวนักเรียนนอกมาตคุณหนูอย่างลีลดา ซึ่งต้องไปเร่ขายรถแทรกเตอร์ตามท้องไร่ท้องนา เผลอๆ คงได้ถูกควายขวิดก่อนจะขายสำเร็จ

“หลังจากเราได้ทราบกันแล้วว่าผู้เข้าร่วมแข่งขันแต่ละคนได้รับมอบหมายให้ดูแลสินค้าในเครื่องอะไรบ้าง ก็มาถึงช่วงเวลาที่เราจะได้พูดคุยกับผู้เข้าร่วมแข่งขันกัน บางท่านคงคุ้นหน้าคุ้นตาผู้เข้าร่วมแข่งขันแต่ละคนมาแล้ว แต่เราจะให้ทุกท่านได้รู้จักผู้เข้าร่วมแข่งขันกันมากขึ้นสักนิด เริ่มจากท่านแรก คุณปุนรดาหรือปุงนั่นเอง ขอเสียงปรบมืออีกครั้งครับ...เออะเรามาเริ่มทำความรู้จักเธอคนนี้เลย”

ด้านหลังพวกเธอซึ่งเป็นผนังเวที มีการฉายภาพสไลด์เรื่องราวการทำงานของปุนรดาระหว่างที่พิธีกรบรรยาย

“คุณปุงเป็นเชลล์ขายยกทรงเสริมอ้อมและกางเกงในกระชับชั้นท้ายของเรามาห้าปีเต็ม ทุกวันนี้เธอเป็นหัวหน้าทีมขายชุดชั้นใน ทำยอดขายทะลุเป้าทุกปี และล่าสุดเธอได้รับตำแหน่งนางสาวเชลล์เกิร์ลของบริษัทจินน่า เพื่อตอกย้ำความเป็นเชลล์ที่ทำยอดขายชุดชั้นในทะลุทะลวงทุกปี สุดยอด...”

ภาพสไลด์ปรากฏรางวัลอะคริลิกที่ทำเป็นรูปยกทรงของนางสาวเชลล์เกิร์ล เรียกรอยยิ้มและเสียงหัวเราะจากพนักงานด้านล่างเวทีได้

ปุนรดายิ้มปลื้มปริ่มเมื่อเห็นหนึ่งในรางวัลแห่งความภาคภูมิใจ

“คุณปุงมีอะไรอยากจะทำครับ ที่ได้รับคัดเลือกให้เข้าร่วมการ

แข่งขันครั้งนี้” พิธีกรถาม

“ค่ะ ปุงดีใจมากๆ ที่ได้รับคัดเลือกให้เข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้ ขอขอบคุณผู้เกี่ยวข้องทุกท่านที่คัดเลือกและไว้วางใจในตัวปุงนะคะ” เธอจิบปากจิบคอดตอบ ท่าทางดูเยอะกว่าเวลาพูดจาปกติ นั่นเพราะไม่อยากดูต้อยกว่าอีกสองสาวที่สวยเด่นและบุคลิกเร็ดจนน่าหมั่นไส้

“แล้วคุณปุงพอใจมั้ยครับที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลสินค้ากลุ่มอสังหาริมทรัพย์ของบริษัทสหสารพัตรพร็อพเพอร์ตี้ จำกัด”

“พอใจมากที่สุด แต่เมื่อกี้ลุ้นมากนะคะว่าใครจะได้ขายอาหารหมากับแมว สุดท้ายก็เป็นคุณสมคิดนั่นเอง” เธอยกมือขึ้นปิดปากหัวเราะอย่างน่าเอ็นดูตบท้าย

“ทำไมต้องลุ้นว่าใครจะขายอาหารหมากับแมว มีนัยอะไรจะบอกคุณสมคิดรีเบล่าครับ”

“ก็แบบ น่าอิจฉานิดๆ ค่ะ ปุงแอบอยากขายอาหารหมากับแมวเหมือนกัน แต่ดวงไม่ดีเท่าคุณสมคิด” เธอยกมือขึ้นปิดปากขณะหัวเราะอีกครั้ง

“อ้อ...ไม่มีนัยอะไร แค่อิจฉานิดๆ เท่านั้นเอง แล้วคุณปุงคาดหวังอะไรจากการเข้าร่วมแข่งขันครั้งนี้บ้าง”

“ปุงจะทำให้ดีที่สุดค่ะ ปุงไม่ได้คิดถึงเรื่องแพ้ชนะเลยสักนิด แต่ปุงถือว่าสิ่งมีค่าที่ปุงจะได้รับจากการแข่งขันครั้งนี้คือประสบการณ์และมิตรภาพจากเพื่อนๆ ค่ะ” ปุณรดาตอบเสียงหวาน และหันไปยิ้มให้เพื่อนๆ ผู้ได้รับคัดเลือกอีกสามคน พร้อมๆ กับเสียงปรบมือดังก้อง

ขณะเดียวกัน สาวร่างท้วมนามตุงเดือนที่นั่งอยู่ด้านล่างก็กำลังแบะปากและงม้งา โดยที่ปุณรดาอ่านปากได้ทันทีว่า “พี้นั้น นางงามตลอด”

“เป็นคำตอบที่ยอดเยี่ยมมาก เอาละ เราจะขอลาผู้เข้าแข่งขันท่านต่อไปบ้าง คุณ...”

๑

เมื่อรถไฟใต้ดินใกล้ถึงสถานีถัดไป เสียงประกาศซึ่งผู้โดยสารที่ใช้บริการรถไฟใต้ดินเป็นประจำและได้ยินเกือบทุกวัน จนหลายคนอาจท่องได้ก็ดังขึ้น

‘สถานีต่อไป สุขุมวิท ผู้โดยสารสามารถเปลี่ยนเส้นทางไปยังบีทีเอสได้ที่สถานีนี้

Next station Sukhumvit passenger can connect to BTS from this station.

สถานีสุขุมวิท ผู้โดยสารโปรดใช้ความระมัดระวังขณะก้าวออกจากกรด Sukumvit station Please mind the gap between train and platform’.

ผู้โดยสารหญิงชายวัยทำงานหลายคนกรูกันไปขึ้นรถหน้าประตูทางออกของรถไฟใต้ดิน เพื่อเตรียมตัวออกจากกรด

ปกติปุณรดาต้องลงสถานีสุขุมวิท เพราะบริษัทจินน่าตั้งอยู่บนอาคารในละแวกนั้น แต่วันนี้เธอต้องเปลี่ยนไปลงที่สถานีรัชดาภิเษก ด้วยบริษัท

สหสารพัตรหรือฟเพอร์ตีตั้งอยู่แถวนั้น และตอนนี้เธอก็ย้ายมาทำงานที่บริษัทในเครือสหสารพัตรแห่งนี้แทน

หญิงสาวประเดิมการทำงานวันแรกด้วยการสวมชุดสี่เขี้ยวทองอ่อน ซึ่งเป็นสีถูกโฉลกกับราศีของเธอ เพื่อเอาฤกษ์เอาชัย และชมขวัญคู่ต่อสู้เอาไว้ก่อน

ตลอดทางที่อยู่บนรถไฟใต้ดิน ปุณรดาใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการอ่านเอกสารเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ของบริษัทสหสารพัตรหรือฟเพอร์ตี เธอเพิ่งได้มาเมื่อคืนนี้ โดยนายมงคล หรือหมง ผู้ช่วยเซลล์ทั้งสี่ที่เข้าร่วมแข่งขันโครงการซูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษส่งมาให้ผ่านอีเมล

กว่ามงคลจะส่งเอกสารพวกนี้มาให้ก็เกือบตีหนึ่ง เธอเลยเพิ่งได้อ่านตอนเช้า

นี่ขนาดโทร. ไปจิกเกือบทุกครั้งชั่วโมงนะ จึงได้เอกสารมาเมื่อคืนถ้าไม่โทร. ตาม มีหวังคงต้องรอเป็นวันๆ กระจมั่ง

หญิงสาวเปิดดูเอกสารที่ละแผ่น เพื่อตรวจดูว่าบริษัทนี้มีอสังหาริมทรัพย์ประเภทใดบ้าง และมีแห่งไหนที่น่าสนใจ

ที่ดินผืนงามเกือบห้าไร่บนถนนทองหล่อ แต่...เคยเป็นผับ โดนไฟไหม้ไปเมื่อเกือบสิบปีก่อน ทำให้คนตายนับร้อย

ที่ดินเกือบสิบไร่ย่านถนนรัชดาภิเษก ใกล้สถานีรถไฟใต้ดิน แต่...เดิมเป็นสุสานเก่า

บ้านเดี่ยวหลังงามบนถนนสุขุมวิท แต่...เคยมีการฆาตกรรมยกครัวเมื่อหลายปีก่อน

ห้องชุดสุดหรูบนถนนสาทร แต่เมื่อสองปีก่อนหญิงสาวภรรยาเจ้าของห้องฆ่าตัวตายด้วยการกระโดดลงมาจากหน้าต่าง

และยังมีอสังหาริมทรัพย์งามๆ น่าสนใจอีกหลายแห่ง บนทำเลทองทั้งนั้น ทว่า...ล้วนเคยมีคนเสียชีวิตในสถานที่เหล่านั้นมาก่อน สยองขวัญเล็กน้อยแตกต่างกันไป

แต่ก็มีอสังหาริมทรัพย์อีกหลายแห่งที่ไม่มีประวัติสยดสยอง ซึ่งทำเลอาจไม่น่าสนใจเท่าที่ควร

เธอวิเคราะห์ว่านี่อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่อยู่อสังหาริมทรัพย์ของที่นี่ขายยากขายเย็น จนบริษัทเจ๊งไปตามระเบียบ

ปัญหาในตอนนั้นเท่าที่เห็น บริษัทมีสินค้าสองประเภทคือ อสังหาริมทรัพย์บนทำเลทอง แต่มีประวัติไม่ค่อยดี ส่วนอสังหาริมทรัพย์ที่ไม่มีประวัติน่ากลัวก็ไม่ได้อยู่บนทำเลทอง และตอนนี้เธอสนใจอสังหาริมทรัพย์บนทำเลทองที่มีประวัติสยดสยองขวัญมากกว่า ด้วยถ้าเอ่ยถึงอสังหาริมทรัพย์แล้วละก็ คำว่าทำเลขอมมาก่อน และเธอไม่เชื่อหรือกลัวอสังหาริมทรัพย์บนทำเลทองเหล่านี้จะไม่มีคนต้องการ

ปุนรดตาทำหน้าที่ครุ่นคิด

ไม่มีอะไรยากเกินความสามารถของเธอหรอกน่า ยิ่งเกี่ยวกับงานขายละก็ มันอยู่ในสายเลือดตั้งแต่เธอจำความได้

ในวัยเด็ก ใครๆ มักเรียกเธอว่า ‘ลูกอีช่างขาย’

เธอขายของทุกอย่างได้หมด แม้ว่ามันไม่น่าจะขายได้ แต่เธอก็ขายได้ ตั้งแต่ไส้ดินสอ ยางลบใช้แล้ว ฝาขวดน้ำอัดลม สติกเกอร์รูปดาราดาวพลาสติก กรรไกร ซองจดหมาย กีบดำ เชือกกรองทำพละ หมวกเนตรนารีมือสอง และอะไรอีกสารพัด

เรียกว่าวันไหนเพื่อนๆ ในโรงเรียน ทั้งรุ่นน้อง รุ่นพี่ หรือรุ่นเดียวกัน ขาดแคลนอุปกรณ์ใดๆ ก็วิ่งมาหาซื้อจาก ‘น้องปุง มีทุกอย่าง’ ได้

อ้อ...นั่นเป็นอีกหนึ่งฉายาสมัยเธอเรียนอยู่ชั้นประถม

ยิ่งถ้าวันไหนมีวิชางานฝีมือที่โรงเรียน วันนั้นนั้นจะเป็นวันที่เธอหารายได้ได้มากกว่าปกติ เพราะจะต้องมีเพื่อนๆ ในห้องเรียนไม่ต่ำกว่าครึ่ง นำอุปกรณ์สำหรับทำงานฝีมือส่งครูมาไม่ครบ และนั่นคือโอกาสที่เธอจะฟันกำไรเป็นสองเท่าจากเพื่อนๆ ด้วยการขายอุปกรณ์งานฝีมือที่เธอไปซื้อมาเผื่อไว้ขาย ซึ่งเธอซื้อได้ในราคาถูกเพราะซื้อจากร้านประจำ และได้ราคาสูง

ด้วยชื่อจำนวนเยอะ เรียกว่ากำไรสองเต็งกันเลยทีเดียว

แม้จะโดนเรียกผู้ปกครองเป็นประจำ โทษฐานค้าขายชุดเลือดชุดเนื้อเพื่อน ๆ แต่เธอไม่เคยเข็ด พอเรื่องซา เธอก็เข้ามาค้าขายต่อ

ถ้าเธอเคยขายกางเกงในมือสองที่เข้าขั้นทั้งยัดและย้วยให้ญาติพี่น้องในราคาเก๊าบาทมาแล้ว นับประสาอะไรกับการขายอสังหาริมทรัพย์งามๆ เหล่านี้ ที่แค่มีประวัติความเป็นมาเกี่ยวกับคนตายนิดๆ หน่อยๆ

เชื่อว่าคนจะกลัวผีเหมือนกันหมดเสียที่ไหน คนที่อยากได้อสังหาริมทรัพย์บนทำเลดีๆ ราคาน่าดึงดูดใจ แต่ไม่กลัวผีก็ต้องมีบ้างสิน่า

เธอคิดว่าเซลล์คนเก่าๆ ของบริษัทสหสารพัตรพร็อพเพอร์ตี้ ไม่ใช่ นักขายตัวจริงเสียจริง ถึงไม่รู้จักเปลี่ยนวิกฤติให้เป็นโอกาส

ถึงอสังหาริมทรัพย์เหล่านี้จะมีจุดอ่อน แต่เชื่อว่าไม่มีจุดแข็งเสียหน่อย แค่เอาจุดแข็งมากลบจุดอ่อน เท่านั้นสินค้าก็มีมูลค่าขึ้นมาได้ไม่ยาก

เธอคิดว่าตัวเองโชคดีมากที่สุดที่ได้ดูเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ เพราะแค่ขายอสังหาริมทรัพย์ทำเลงามๆ ได้สักชิ้น ยอดขายกับค่านายหน้าก็ทะลุเป้าแล้ว

ส่วนวชลำปางของเด่นนานานะเธอ คงต้องขายยกเป็นกระสอบๆ ลักสี่ห้าสิบกกระสอบกระมัง ถึงจะทำยอดขายตามเธอทัน

อาหารสัตว์ของอีตาสมคิดก็พอกัน เผลอๆ จะหนักกว่าด้วย เพราะคงต้องขายกันเป็นตันๆ หมูหมาวัวควายคงกินจนท้องอืดไปก่อน แถมยอดขายสินค้าตัวนี้ก็ต่ำเตี้ยเรี่ยดินกว่าใครอีกต่างหาก

รถแทรกเตอร์ของลีลดานนั้นก็อีก โอ๊ย! แม่คุณ จะไปหาชาวไร่ชาวนาที่ไหนมาเหมารถแทรกเตอร์สักหลายร้อยคันในเวลาสามเดือนกัน

ปุณรดาเผลอหัวเราะอย่างกระหึ่มยิ้มย่องด้วยความลึ้มตัว จนเห็นผู้โดยสารบนรถไฟไต่ดินทั้งที่กำลังยืนและนั่งต่างมองมาเป็นตาเดียวก็รู้สึกตัว หยุดหัวเราะและวางมาดเวิร์กิงวูแมน ที่ทั้งสวย เร็ด เซ็ด และหยิ่ง หน่อยๆ เหมือนเดิมทันที แล้วยกมือข้างหนึ่งขึ้นแตะผมถักเปียรอบศีรษะ

ที่เธอถักด้วยตัวเอง

วันนี้เธออยากดูดีตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เมื่อเหยียบย่างเข้าบริษัท สหสารพัตรหรือฟเฟอร์ตี ออว่าจะเปล่งประกายเจิดจรัส ให้สมกับ...ว่าที่ผู้จัดการฝ่ายขายของที่นี่

ดี...เสียงสัญญาณเตือนจากโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังขึ้น ปุณรดาหยิบสิ่งนั้นออกมาจากกระเป๋าแบรนด์เนมของแท้แต่มีสองที่เธอซื้อจากร้านกระเป๋าเจ้าประจำ และได้ส่วนลดเพิ่มจากราคาเดิมที่ตั้งไว้อีกตั้งสามสิบเปอร์เซ็นต์

ปุณรดาเปิดดูเฟซบุ๊กจากโทรศัพท์เคลื่อนที่

เธอยิ้มด้วยความพอใจ เมื่ออ่านความคิดเห็นของเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยคนหนึ่งในสถานะที่เธอโพสต์รูปตอนได้ตำแหน่งนางสาวเชลล์เกิร์ลเมื่อปีที่แล้ว

บึ่งเพื่อนเรา ทั้งสวยและเก่ง

เธอกดไลก์ความคิดเห็นของเพื่อน ก่อนจะสำรวจความเคลื่อนไหวในเฟซบุ๊กซึ่งเป็นกิจวัตรประจำวัน

ไล่ดูได้ครู่หนึ่งก็หยุดที่ภาพของเด่นนภา เพื่อนร่วมเฟซบุ๊กและหนึ่งในคู่แข่งตัวฉกาจ แม่คุณโพสต์ภาพเลียสววยแดง มีคนไปชื่นชมยาวเป็นหางว่าว มากกว่าเธอเสียอีก หนุ่มๆ ก็เพียบ จึงแบะปากอย่างหมั่นไส้ ก่อนพิมพ์บ๊างว่า

อุ๊ต๊ะ! สวยจัง

จากนั้นก็เข้าไปส่องเฟซบุ๊กของคู่แข่งอีกคน...ลิลดา

สังเกตว่าช่วงนี้ลิลดาไม่ขยันอัปเดตเฟซบุ๊กสักเท่าไร คงจะยุ่งเรื่องงาน หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งปุณรดาก็พิมพ์ทักทายลิลดาเสียหน่อย

ตามมารยาท แม้เธอจะเห็นหล่อนเป็นคู่แข่งตัวฉกาจอีกคนก็ตาม

หวัดดีค่า สบายดีมั๊ย

คงมีแต่สมคิดที่ไม่ได้เล่นเฟซบุ๊ก หรือเล่นแต่ใช้ชื่ออื่นที่เธอไม่รู้จัก

หรือเปล่าก็ไม่แน่ใจนัก

เสียงประกาศว่าสถานีรัชดาภิเษกเป็นสถานีถัดไปดังขึ้น ปุณรดาจึงเก็บโทรศัพท์เคลื่อนที่ลงกระเป๋า และลุกไปยืนรอนหน้าประตู ผู้โดยสารคนอื่นๆ ก็มายืนนอกกันหลายคนทีเดียว

ระหว่างยืนรอ เธอสังเกตเห็นชายหนุ่มร่างท้วมจนเกือบอ้วนคนหนึ่ง เขาสวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีขาวกับกางเกงสแล็กสีสีดำ ยืนอยู่ทางฝั่งซ้ายของเธอ

หมอนี่ไม่มีอะไรสะดุดตาเธอหรอก เพราะห่างไกลจากคำว่าหล่อหลายล้านโยชน์ แต่ที่เขาทำให้เธอต้องหันมอง เพราะกำลังยืนชิดด้านหลังนักเรียนชั้นมัธยมปลายหน้าตาน่ารักคนหนึ่งมากเกินไปจนจินตนาการ

เมื่อเบนสายตาไปมองนักเรียนหญิง ก็เห็นเธอพยายามขยับถอยห่างจากชายร่างท้วมเท่าที่จะทำได้ แต่ติดที่ผู้โดยสารยืนรอหน้าประตูค่อนข้างมาก และที่สำคัญกว่านั้น ชายร่างท้วมพยายามเคลื่อนตัวไปชิดด้านหลังนักเรียนคนนั้นอีก มีหน้าซึ้งยังงใจเลื่อนฝ่ามือไปทาบกับสะโพกของอีกฝ่าย

นักเรียนหญิงตัวเกร็งตลอดเวลา สีหน้าดูอึดอัดเอามากๆ คาดว่าเจ้าตัวคงรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นแต่ไม่กล้าโวยวาย ด้วยความอับอายตามประสาเด็กสาวไร้เดียงสา

แต่ขอโทษ ปุณรดาไม่ใช่เด็กสาวไร้เดียงสา และทนไม่ได้ถ้าจะเห็นเด็กสาวคนนั้นถูกรุกคามทางเพศจากพวกที่นั่นๆ โดยไม่อาจปกป้องตัวเองได้

เธอเข้าใจหัวอกผู้หญิงด้วยกัน การถูกรุกคามทางเพศจากคนแปลกหน้าเป็นสิ่งที่น่าขยะแขยงที่สุด ปุณรดาเคยเจอเหตุการณ์ในลักษณะนี้เช่นกัน สมัยเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัย ตอนอยู่บนรถเมล์ แต่เธอไม่ใช่สาวหึงมึน เลยกเอาคืนพวกที่นั่นๆจนเลือดชิบด้วยการล้วงคัตเตอร์ออกมาจากกระเป๋าสะพาย แก่ถึงถือไว้ข้างตัว หลังจากทนให้หนุ่มมิดิตารายหนึ่งกระเด็นมาชนด้านหลังเธอขณะที่รถเบรคได้สามสี่รอบ

หมอนี่น่องจึกเมื่อต้นขาของมันโดนปลายคัตเตอร์บาด เลือดชิบ

ทันตาเห็น

ตอนนั้นเธอหันไปมองหมอนั้นแล้วยิ้มสะใจใส่ หม่อมวิตถารไม่กล้าสบตาด้วย และรีบลงป้ายหยุดรถโดยสารประจำทางถัดไปทันที

ปุณรดาจ้องชายร่างท้วมที่นกกามเขม็ง และตะโกนด่าเสียงดังว่า “ไอ้หมูคุโรบุตะที่นกกาม!”

ชายร่างท้วมหันมามองเธอทันที เช่นเดียวกับผู้โดยสารคนอื่นๆ ในโบกี้

“ไอ้แล้ว นึกว่าคนอื่นไม่เห็นหรือไงว่าแกกำลังทำอะไร ไอ้ที่แกกำลังทำอยู่เขาเรียกว่าวิตถารรู้มั๊ย ฉันทจะบอกให้เอาบุญว่าแกกำลังป่วย ควรได้รับการบำบัด เข้าใจมั๊ย!” ปุณรดาพนั้ใส่อีกเป็นชุด จนหนุ่มร่างท้วมหน้าซีดด้วยความตกใจ

ระหว่างนั้นประตुरถไฟใต้ดินเปิดพอดี เขารีบสาวเท้าออกไปแทบจะเป็นคนแรก ท่ามกลางเสียงก่นด่าสาปแช่งของผู้โดยสารหญิงอีกสองสามคนที่คงเห็นเหตุการณ์การคุกคามทางเพศเช่นเดียวกัน

ปุณรดากับผู้โดยสารคนอื่นทยอยเดินออกมาจากรถไฟใต้ดิน แต่ขณะเดินตรงไปยังบันไดเลื่อน นักเรียนหญิงหน้าตาน่ารักคนนั้นก็มาไหว้ขอบคุณที่เธอช่วยจากชายร่างท้วมจอมวิตถาร

“ไม่เป็นไรหรอกน้า แต่จำไว้นะ ถ้าเจอคนพวกนี้อีก ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องอาย เราอยู่ในที่สาธารณะ คนเยอะ ด่ามันไปเลย พวกนี้ต้องเอาให้เซ็ด” ปุณรดาแนะนำวิธีการรับมือพวกวิตถารให้แก่ นักเรียนหญิงอีกต่างหาก

นักเรียนหญิงยกมือไหว้ขอบคุณอีกครั้ง ก่อนขอยเท้าตรงไปขึ้นบันไดเลื่อน เพื่อไปให้ทันเข้าโรงเรียน

ลักพักปุณรดาก็เดินออกมาจากสถานีรถไฟใต้ดิน ช่วงเช้าๆ เช่นนี้แดดไม่ร้อนจัดเหมือนช่วงเที่ยง แต่ขึ้นชื่อว่าแดดเมืองไทยก็ดูพอกๆ กับระเบิดปรมาณู จนอาจทำลายล้างคอลลาเจนของเธอให้ลดน้อยลงก่อนถึงเวลาอันควรได้ แต่ครีมกันแดดยี่ห้อดัง เอสพีเอฟไม่ต่ำกว่าหกสิบถือเป็น

ตัวช่วยที่ดี

ปुณรดาหยิบแว่นกันแดดออกจากกระเป๋าเพื่อนำมาสวม นอกจากรังสียูวีจะทำลายล้างหนังหน้าของเธอได้ ยังเป็นอันตรายต่อดวงตาเช่นกัน และเธอไม่ยอมให้ต้อเนื้อ ต้อลม ต้อกระจก หรือโรคจอประสาทตาเสื่อม ถามหาตั้งแต่อายุยังไม่ถึงสามสิบ

เธอหลงรัก คลั่งไคล้อาชีฟเซลส์ และอยากทำอาชีพนี้ไปจนแก่ตาย ดังนั้นเธอควรจะดูดีและรักษาสุขภาพให้แข็งแรงอยู่เสมอ

ขณะเดินผ่านวินมอเตอรืไซค์ ปุณรดาสะดุดกับชายหนุ่มคนหนึ่ง เขามีรูปร่างสูงใหญ่ สวมชุดทำงานเหมือนหนุ่มออฟฟิศทั่วไป กำลังก้าวลงจากเบาะหลังของมอเตอรืไซค์คันหนึ่ง

เธอถอดแว่นกันแดดออก หลังจากเพ่งมองอีกไม่กี่อึดใจก็มั่นใจว่าผู้ชายคนนั้นคือ...พล หรือพูดให้ถูกต้องคือ...คนรักเก่าของเธอนั่นเอง

ช่างบังเอิญเหลือเกินที่เธอมาเจอคนรักเก่าที่คบกันเมื่อสิบปีก่อน ลมัยเธออยู่ที่จังหวัดขอนแก่น

ขณะล้างแล้วควรเข้าไปทักทายดีหรือไม่ พลก็บังเอิญหันมาเห็นเธอเข้าพอดี เขาเพ่งมองอยู่ครู่หนึ่ง เธอส่งยิ้มให้ จากนั้นเขาก็เดินตรงมาหา

เมื่อเขาเดินเข้ามาใกล้ ก็ยิ่งเห็นชัดว่าหล่อเหลายิ่งกว่าเดิม แม้จะยังคงเป็นหนุ่มตาคมแกมหวานคนเดิม แต่วันเวลาคงบ่มเพาะให้เขาเป็นชายหนุ่มเต็มตัว มีเรือนกายที่สมบุรณ์แบบและงดงาม บ่ากว้างๆ ทุบึกและลำขึ้นกว่าเมื่อสิบปีก่อนเป็นเท่าตัว เขาหล่อและดูดีจนไม่เหมาะกับการนั่งซ้อนมอเตอรืไซค์เอาเสียเลย

แต่ใช้ว่าคนหล่อๆ ดูดี ขับรถยนต์หรูๆ จะมีให้เห็นกันเกลื่อนเมืองเสียที่ไหน ไม่ใช่พระเอกในนิยายน้ำเน่านะ จะได้ หล่อ รวย ไม่ต้องทำงานทำการกัน

ปุณรดายิ้มให้อีกฝ่ายก่อน อย่างน้อยก็ดีใจที่ได้เจอคนรักเก่า เมื่อเขามาหยุดตรงหน้า เธอก็ต้องแหงนคอตั้งบ่าเพื่อมองเขา ด้วยเขาสูงมาก ส่วน

เธอก็เข้าข่ายเป็นผู้หญิงบกพร่องเรื่องความสูงล็กหน้อย ปุณรดาทักทายเป็นภาษาอีสานที่เขาคุ้นเคยมาตั้งแต่วัยเยาว์ว่า “พลแม่่นป”

เขายิ้มนิดๆ และตอบกลับด้วยภาษาเดียวกัน “ปุงแม่่นป”

ปุณรดาคลี่ยิ้มกว้างกว่าเดิม อวดรอยยิ้มสดใส นัยน์ตากลมแป้วเหมือนตากวางเป็นประกายสดใส แสนเหมาะเจาะกับดวงหน้ารูปหัวใจ “ป่น่าเชื่อ^๑ ว่าเฮลสิพ้อ^๒ กันอีก”

“แม่่น เกือบสิบปีแล้ว ที่เฮาบพ้อกัน”

ปุณรดากำลังจะตอบกลับ แต่จู่ๆ หนุ่มวินมอเตอร์ไซค์ก็วิ่งเข้ามาหา และพูดกับพลว่า “พี่ๆ ยังไม่ได้จ่ายเงินให้ผมเลยนะ”

“โทษทีน้อง พอดีเจอเพื่อนเก่า” พลเอ่ยกับหนุ่มวินมอเตอร์ไซค์และหันมาพูดกับปุณรดาด้วยภาษาอีสานเช่นเดิม “ปุง เจ้ามีให้ช้อยยิ้มยี่สิบห้าบาทบ่ ช้อยบ่มีเงินน้อย^๓”

ปุณรดาอึ้งงันไปหลายอึดใจ รอยยิ้มสดใสบนดวงหน้าก่อนหน้านี้ค่อยๆ จางลง และแทนที่ด้วยรอยยิ้มปูเลี่ยน “มีอยู่ ยี่สิบห้าบาทบ่” เธอหยิบเงินยี่สิบห้าบาทจากกระเป๋าสตางค์ใบเล็กส่งให้เขา

เขารับไปจ่ายให้หนุ่มวินมอเตอร์ไซค์ และหันมาพูดกับเธอต่อว่า “ปุงฟ้าว^๔ บ่ ไปกินข้าวกันบ่ มีเรื่องอยากเว้าหลายๆ”

“เอ่อ...” ปุณรดาอึกอัก

“เป็นหยัง เจ้ามีธุระบ่”

หญิงสาวรีบพยักหน้า “ปุงมีงานประชุมด่วน” เธอकुเหตุผลอย่างว่องไวตามประสาคนคิดและทำอะไรรวดเร็ว และยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา “อ้อ! ”

^๑ เชื่อ : เชื่อ

^๒ พ้อ : เจอกัน

^๓ เงินน้อย : เศษเงิน

^๔ ฟ้าว : รีบ, รีบเร่ง

ตายๆ สวย^๕ แล้วเนี่ย บุงต้องฟ้าวไป ไว้พ้อกันใหม่เด้อ” เธอยกมือโบกตา และรีบเดินกึ่งวิ่งผละห่างออกไป

“เดี๋ยวกู อย่าฟ้าว” พลร้องเรียก แต่เธอก็ไม่เหลียวมองมา ใบหน้า คมคายแปรเปลี่ยนเป็นเคียดขริ่ม

คนที่กำลังเดินกึ่งวิ่งรู้สึกผิดไม่น้อยที่รับผลมาแบบนี้ “ขอโทษเด้อ พล” เธอมองงำ

ไม่อยากจะแบบนี้กับชายหนุ่มหรอก แต่เธอรึบจริงๆ ถึงจะไม่มี ประชุมด่วน แต่ก็ไม่อยากเข้าบริษัทสาย ปกติวันไหนมีประชุม เธอจะไปถึง บริษัทแต่เช้าตรู่ก่อนใคร จนใครๆ รู้กิตติศัพท์เรื่องความขยันขันแข็งของเธอ

ปุนรดตาไม่รังเกียจที่เขาดูระจอก และยืมเงินยี่สิบห้าบาทหรอกนะ แต่แวตยามเขามองเธอ ยังคงเหมือนผู้ชายคนเดิมที่เคยหลงรักเธอหัวปักหัวปำ

ไม่...เธอไม่ได้หลงตัวเองหรือคิดไปเอง และมั่นใจว่าเขาคงพร้อมจะ สานต่อความสัมพันธ์ของทั้งสองให้ลูกโชนขึ้นมาอีกครั้ง

แต่สำหรับเธอ เรื่องราวในอดีตของทั้งคู่เป็นแค่พีบีเลิฟ ซึ่งควรจบ แล้วจบเลยมากกว่า

อีกอย่าง...ตอนนี้เธอมีภารกิจสำคัญ นั่นคือการชิงตำแหน่งซูเปอร์ เซลล์แห่งศตวรรษมาให้ได้ และเชื่อว่าคู่แข่งทุกคนคงพร้อมทำทุกสิ่งอย่าง เพื่อชัยชนะ อาจถึงขั้นถอดตาหลับขีบตานอน เหมือนเธอเมื่อคืนนี้ที่รอเอกสาร จากมงคลจนตึกตื่นคำตื่น

แล้วถ้าเกิดมีคู่แข่งคนอื่นพุ่มเหยี่ยงกว่าเธอ นั่นอาจหมายถึงการพลาด ตำแหน่งซูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษ ซึ่งปุนรดตาไม่มีทางยอมให้เกิดขึ้นแน่!

ด้วยเหตุนี้เธอจึงไม่มีเวลาว่างเหลือพอให้คนรักเก่าคนนี้

---

^๕สวย : สาย

ถือเสียว่าการพบกันโดยบังเอิญครั้งนี้ จังหวะชีวิตของทั้งสองไม่
สอดคล้องกันก็เท่านั้น

ปुณรดาลัดคิดริษะโล่ความคิดเรื่องชายหนุ่มทิ้งไป และสาวเท้าเข้าไป
ในอาคารสำนักงานสูงสามสิบชั้นที่ตั้งตระหง่านอยู่บนถนนรัชดาภิเษก

เธอขึ้นลิฟต์มายังชั้นยี่สิบสอง ก้าวตรงไปหยุดตรงหน้าบริษัทสหสาร-
พัชรพร็อพเพอร์ตี้ จ้องมองป้ายชื่อฝ่ายขายของบริษัทด้วยแวต้ามุ่งมั่น

อีกสามเดือนข้างหน้า เธอจะเป็นผู้จัดการฝ่ายขายของที่นี้

ปुณรดาผลักประตูกระจกเข้าไป พนักงานแต่ละคนต่างหันมามองเธอ
เธอส่งยิ้มด้วยความมั่นใจยิ่งกว่ายิ้มของนางงามจักรวาลให้ทุกคน “สวัสดีค่ะ
ทุกคน”

พนักงานแต่ละคนเอ่ยทักทายกลับเบาๆ ยังไม่ละสายตาไปจากเธอ
ง่ายๆ

“ไม่รู้ว่่าห้องทำงานของปุงอยู่ที่ไหนคะ” เธอเอ่ยถามเสียงหวาน
สอดรับกับมาดมั่นใจเกินร้อย

“เชิญทางนี้ค่ะ” พนักงานหญิงวัยกลางคนนางหนึ่งผายมือไปด้านใน

ปुณรดาเดินตามหล่อนไปยังห้องทำงานที่อยู่ด้านใน ฝั่งขวามือ

“นี่เป็นห้องทำงานของคุณปุงค่ะ”

“ขอบคุณค่ะ” ปุณรดาเอ่ยขอบคุณ กวาดตามองห้องทำงานด้วยความ
พอใจ แม้จะเล็กไปสักหน่อย แต่ไม่มีปัญหา เพราะปกติเซลล์อย่างเธอ
ไม่ค่อยได้อยู่ในบริษัทอยู่แล้ว ทะลอนอยู่ข้างนอกเสียส่วนใหญ่

“คุณปุงอยากได้เครื่องตีมอะไรดีคะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ หมงล่ะ ไปตามเขามาพบปุงหน่อย” เธอพร้อมเริ่มงาน
ทันทีด้วยความกระตือรือร้น

“คุณหมงบอกว่าวันนี้ติดธุระ คงไม่ได้เข้ามาที่บริษัทค่ะ”

ปुณรดาทำหน้านิ่งทันทีด้วยความไม่พอใจ “แต่เมื่อวานเขานัดกับปุง
แล้วนะ”

“เอ่อ...คุณปู่ลองโทร. ถามคุณหมงดื้อยคะว่าวันนี้จะแวะมาได้มั้ย”
อีกฝ่ายมีสีหน้าเจื่อนๆ

“คะ แต่ตอนนี้ปู่อยากได้สรุปผลการทำงาน ปัญหา และอุปสรรค
ต่างๆ ตลอดหลายปีที่ผ่านมาของสหสารพัตรหรือเพอร์ติ ช่วยเตรียมให้
ปู่ได้มั้ย ปู่ต้องการด่วนคะ” เธอถามอย่างเป็นทางการ

“เอ่อ...”

“ทำไมเธอคะ”

“คือ...พนักงานที่ดูแลเรื่องนี้เพิ่งลาออกไปเมื่อวานพอดีคะ”

“แล้วคุณพี่เตรียมให้ปู่ไม่ได้หรือคะ”

“คือพี่ดูแลแต่เรื่องการจัดซื้อนะคะ ถ้าคุณปู่ขาดอุปกรณ์เครื่องเขียน
กาแฟหมด แอร์ไม่เย็น แจ็งพี่ได้นะคะ พี่จัดการให้ได้คะ” คู่สนทนาฉีกยิ้ม
กว้าง

“แล้วพนักงานตั้งเยอะตั้งแยะข้างนอกล่ะคะ ไม่มีใครรู้เรื่องเลยเธอ”

“เอ่อ...คือ...ทุกคนรู้ว่าคุณปู่คงอยากได้ข้อมูล ก็พยายามเตรียมให้
อย่างสุดความสามารถ แต่ติดที่พนักงานที่เพิ่งลาออกไปใส่รหัสผ่านไว้ ทำให้
เราเข้าถึงข้อมูลไม่ได้”

“ทำงานกันภาษาอะไร ก่อนพนักงานคนนั้นจะลาออก ทำไมไม่ขอรหัส
ผ่านไว้ก่อนล่ะ ข้อมูลสำคัญของบริษัทนะคะคุณพี่” ปุณรดาต่อว่าอย่างไม่
พอใจ สิ่งที่เธอเกลียดที่สุดก็คือการทำงานหละหลวมและหย่อนประสิทธิภาพ

คนถูกต่อว่ายิ้มเจื่อนๆ “เอ่อ...พนักงานคนนั้นลาออกปุบปับ แล้ว
พวกเรา...ก็ลืม...คิดถึงเรื่องนี้ไป”

“งั้นก็โทร. ไปถามรหัสผ่านเขาลิคะ”

“คือ...โทร. ไม่ได้คะ”

“ทำไมโทร. ไม่ได้ล่ะ” ปุณรดาหงุดหงิดมากขึ้นทุกที

“ก็เมื่อสองวันก่อน พนักงานคนนั้นทำมือถือนายพอดี”

“โอ๊ย! อะไรมันจะยุ่งวายแบบนี้ งั้นก็ไลน์ เฟซ หรืออีเมลไปถามก็ได้”

ด่วน ปุ่งต้องการข้อมูลทั้งหมดภายในวันนี้” ปุณรดาลั่งเสียงเข้ม

“เอ่อ...วันนี้คงไม่ได้ค่ะ คือว่า...พนักงานคนนั้นไปเที่ยวต่างจังหวัด คงติดต่อไม่ได้อย่างต่ำสองอาทิตย์”

“อะไรนะ! อย่างต่ำสองอาทิตย์ นอนเซนต์ที่สุด ปุ่งมีเวลาแค่สามเดือน ให้รอแค่หนึ่งวันก็ไม่ได้ เข้าใจมั๊ยคะคุณพี่” ปุณรดาแทบจะแหวดใส่อีกฝ่าย เสียงและมาดหวนๆ ก่อนหน้าันั้นอันตรายกันไปไม่เหลือหลอ เพียงเพราะการทำงานไร้ประสิทธิภาพของพนักงานที่นี่

มิน่าล่ะ บริษัทถึงเกือบเจ๊ง คอยดูนะ ถ้าเธอเข้ามาเป็นผู้จัดการฝ่ายขายของที่นี่เมื่อไร เธอจะสังคายนาหมดทั้งแผนก

“พี่เข้าใจคุณปุ่งค่ะ แต่...พี่ไม่รู้จะทำยังไงจริงๆ” พนักงานหญิงวัยกลางคนแบะปาก

ปุณรดาถอนหายใจดังเฮือก “โอเค เตียวปุ่งจัดการเรื่องนี้อย่างไร คุณพี่ออกไปได้ละ” เธอโบกมือเชิญอีกฝ่าย ออกจากห้อง

สุดจะระอาที่ต้องมาหงุดหงิดเสียอารมณ์แต่เช้า แถมยังแปลงร่างเป็นแม่มดไปชั่วขณะ จะว่าไปก็ต้องโทษนายมงคลที่นั่นไม่เป็นนัด

“อีตาหมงนะอีตาหมง นัดกันดีแต่ผิดนัดซะนี่” ปุณรดาบ่นทันทีที่อยู่ตามลำพังในห้อง

เป็นไปได้ว่านายมงคลอาจโดนคู่แข่งคนใดคนหนึ่งดึงตัวไปช่วยงานด่วน แล้วเธอก็มั่นใจอีกด้วยว่าต้องเป็นแดนนาทหรือไม่กี่ลิลดา ไม่มีทางเป็นสมคิดหรอก เพราะหน้าตาของมงคลพะยี่ห้อซึกอจะตายไป

หน้อย...เห็นเธอหน้าอกเล็กกว่าแม่สองคนนั้นหน้อยเดียว หายหัวไปเสียวนะ

รู้จักปุณรดาน้อยไป ถ้านัดไม่เป็นนัด แม่จะด่าให้ตาเหลือกสองตลบเลย

ยังดีนะที่เมื่อวานพอปุณรดารู้ว่าบริษัทส่งนายมงคลเด็กเนิร์ดมาเป็นเบ๊ เธอก็สงสัยครามครันว่าเบ๊ของผู้เข้าร่วมแข่งขันคนอื่นจะมีหน้าตา

ดูไม่ได้เหมือนของเธอใหม่

เธอจึงนัดมงคลไปพบที่บริษัทจินน่า เดินเขาอยู่พักใหญ่ๆ ในห้องทำงานของเธอ โดยใช้คลิปหนีบกระดาษ หนีบหู ปาก จมูก และปลายนิ้ว เขาอยู่นาน จนหมอนั้นยอมรับสารภาพเสียงสั้นว่า บริษัทสหสารพัตรส่งเขามาเป็นเบ้ของผู้เข้าร่วมแข่งขันทั้งสิ้น

ให้ตายเถอะ อีตาเด็กเนิร์ด ทำทางเซ่อๆ ซ้ำๆ จะมีปัญญาวิงรอกหาเซลล์ทั้งสิ้นได้อย่างไร มีหวังหมอนี่คงได้แหงตายเป็นปลาริวิวีไปก่อน

เฮ้อ...ไม่รู้ทางบริษัทคิดอย่างไร

แต่สรุปแล้ว ภารกิจนี้มีมือใครยาวสาวได้สาวเอา ในเมื่อเซลล์ทุกคนต้องมีเบ้คนเดียวกัน

แล้วเธอก็ไม่ยอมเสียเปรียบใครง่ายๆ หรอกนะ จะบอกให้

คิดจะแข่งกับปุณรดานะหรือ ไม่เจ๋งจริง ชิดซ้ายไปเลยดีกว่า

ปุณรดาหรีตา สีหน้าทำทางเหมือนนางร้ายในละคร ตอนนั้นมงคลเป็นเด็กในสังกัดเธอไปเรียบร้อยโรงเรียนปุณรดาแล้ว หมอนั้นมีหน้าที่อีกอย่าง นอกจากเป็นเบ้ของเธอ นั่นคือต้องคอยสืบข่าวและล้วงความลับความคืบหน้าจากเซลล์อีกสามคนในโครงการซูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษมาให้เธอเป็นระยะ ไม่อย่างนั้น...นายมงคลจะต้องโดนคลิปหนีบกระดาษหนีบรักไว้แน่นอน

เธอเดินไปนั่งบนเก้าอี้หลังโต๊ะทำงาน หยิบโทรศัพท์เคลื่อนที่ออกมาเพื่อโทร. หามงคล “อยู่ไหนไม่ทราบ” หญิงสาวกรอกเสียงเข้มไปตามสาย

“ขอโทษครับ เจ้ปุง หมงติดธุระอยู่ เสร็จแล้วจะรีบเข้าไปหา”

“ฉันเกลียดคนผิวดำมาก”

“แต่หมงติดธุระสำคัญมากนะครับ”

“ธุระสำคัญอะไรถึงได้มันดไม่เป็นมันดแบบนี้” เธอถามเสียงเซียว

“ก็...ก็...” ปลายสายยังไม่ทันตอบ เสียงปู้ดปาดเป็นชุดๆ ก็ดังแทรก

มาตามสาย

“นั่นเสียงอะไร” เธอถามด้วยความประหลาดใจ

“คือ...หมงห้องเสีย” พุดไม่ทันขาดคำ เสียงปัดก็ดังลั่นขึ้นเป็นคำรบสอง และดังสนั่นกว่ารอบแรกหลายเท่าตัว

“อี๋ อย่างบอกนะว่านายกำลัง...อี้อยู่” ปุณรดาทำหน้าที่ขยะเขยง

“ครับ หมงห้องเสียตั้งแต่กลางดึกเมื่อคืนแล้ว จู๊ตๆ หมดทั้งตัว ทั้งน้ำ ทั้งเนื้อเลยครับ”

“แหะ...ไม่ต้องสารยายละเอียดขนาดนั้นก็ได้นะ จะอ้วก”

“ว่าแต่...เจ็มีธุระอะไรจะให้หมงรับใช้หรือ”

“มีสิ สำคัญมากด้วย ฉันต้องการสรุปผลการทำงาน ปัญหา และอุปสรรคต่างๆ ตลอดหลายปีที่ผ่านมาของสหสารพัตรหรือฟเพอร์ตี และคนในบริษัททำให้ฉันไม่ได้ เจอกันที่ขงนี้ที่ร้านกาแฟสตาร์บัคส์ สีมม เอา ข้อมูลที่ฉันต้องการไปให้ด้วย ห้ามเลตด้วยนะ”

“วะ...วันนี้หรือครับ”

“ใช่ ฉันต้องการด่วนที่สุด”

“แต่หมงห้องเสียอยู่นะ” มงคลตอบเสียงละห้อย

“ก็ทำไม่ต้องมาเองละ ไหว่ว่านใครมาก็ได้ แค่นี้คิดไม่ได้หรือไง”

“แต่มีเวลาไม่กี่ชั่วโมง หมงจะหาข้อมูลให้ทันหรือ”

“คำว่าแต่ไม่อยู่ในสารบบของฉัน เข้าใจมั๊ย”

“คะ...ครับ”

“โอเค ฉันจะรออยู่ที่ร้านสตาร์บัคส์ตอนเที่ยงนะ บาย”

๒

ชายหนุ่มที่ทำผมทรงกะลาครอบ รูปร่างสันทัด ผิวสองสี หน้าตาชวนให้นึกถึงเด็กคลอดก่อนกำหนด แถมหมอบทำคลอดยังทำหลุดมืออีกต่างหาก สวมแว่นสายตากรอบสีดำ สวมเสื้อเชิ้ตสีขาว ผูกหูกระต่ายสีเขียว ขี้ม้า สวมแจ็กเก็ตสีฟ้า น้ำทะเล และกางเกงขาเดฟสีส้มอิฐ ก้าวเข้ามาในร้านกาแฟยอดฮิตของคนทำงานตอนเที่ยงตรงพอดี

ให้ตายเถอะโรบิน คนในบ้านไม่ห้ามตอนมันออกจากบ้านด้วยชุดเหี้ยๆ แบบนี้หรือไง! ปุณรดาโพล่งประโยคแรกในใจ พลังสายหน้าอย่างละเอียด

มงคลกวาดตามองไปทั่วร้าน แต่ปุณรดารีบยกมือข้างหนึ่งขึ้นปิดหน้าด้านหนึ่ง หวังสุดใจว่าเขาจะไม่เห็นเธอ เพราะไม่อยากเป็นจุดเด่นในร้านถ้ามงคลมาร่วมโต๊ะด้วย แต่หมอนี่ดันตาดี เห็นเธอ และสาวเท้าเข้ามาหา แถมยังตาถั่ว เดินชนถึงขยับเบ้าเริ่มอีกต่างหาก

เขานั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามกับเธอ หายใจหอบแฮก เหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดพราวทั่วหน้าผาก มือข้างหนึ่งแตะขาแว่นตาเป็นระยะ เพื่อดันให้ชัด

ใบหน้ามากขึ้น

“อ๊ย! นี่มันเด็กเนิร์ดไม่เต็มเต็งซัดๆ ปุณรดาเปลี่ยใจเป็นรอบที่เท่าไร ไม่ทราบ

“เที่ยงตรงเป๊ะ หมงมาไม่สายสักนิดเดียว”

“ยะ แล้วทำไมไม่วานคนอื่นมา หายดีแล้วหรือไง”

“ดีขึ้นเยอะแล้วครับ”

“ไม่ท้องเสียแล้วแน่นะ ไม่ใช่มาทำเรียดตรงนี่”

“ซัวร์ครับ อาจเหลือแค่ตบข้าง...เอ๊ย ผายลมครับ”

ปุณรดาทำหน้าที่ขะเขย่งใส่ “พอเลย ไม่ต้องอธิบายละเอียดยิบ ฟังแล้วฉันอยากขย้อน แล้วข้อมูลที่คุณต้องการละ ได้มารีเปล่า” หญิงสาวรีบวางถามในตอนท้าย

“ได้สิครับ ระดับหมงแล้ว สบายหายห่วง” มงคลล้วงเฟลชไดรฟ์ออกมาจากระเป่าเสื้อซัดแล้วส่งให้หญิงสาว

นัยน์ตากกลมแป้วของปุณรดาส่องประกายวิบวับขณะรับอุปกรณ์นั้นมา “หวังว่าคงไม่ใช่แค่แมงโมนะ”

“ลองเปิดดูสิครับ แล้วจะรู้ว่าหมงโพรเฟสชันนอลแค่ไหน” มงคลออกเสียงเป็นภาษาอังกฤษยิ่งกว่าเจ้าของภาษาเสียอีก

“ว่าแต่...นายเอาข้อมูลมาได้ยังไง เห็นบ้ำที่บริษัทบอกว่าข้อมูลถูกใส่รหัสไว้”

มงคลยกไหล่สองครั้งและดัดเสียงหล่อตอบ “หมงผ่านมาแล้วทุกมิชชันนิมพอสซิเบิล แค่นี้จึ๊ปๆ”

ปุณรดากลอกตาอย่างระอา ก่อนจะนำสิ่งนั้นเสียบกับช่องยูเอสบีเอแดปเตอร์ของไอแพดที่วางอยู่บนโต๊ะทันที แต่แทนที่จะพบข้อมูลที่ต้องการปรากฏบนหน้าจอ กลับกลายเป็นหนังเอวีญี่ปุ่นไปเสียนี่

“ว้าย!” ปุณรดาอุทานด้วยความตกใจ ตามด้วยกบปิดเครื่องทันที ก่อนที่คนในร้านกาแฟจะเห็นว่าภาพอะไรปรากฏบนหน้าจอ

“มีอะไรหรือครับ” มงคลถามอย่างงงๆ

“จะอะไรล่ะ นายเอาหนังสือมาให้ฉันดูทำไม” ปุณรดากระซิบเสียง
ลอดไร่พิน อยากเอาไอแพดตรงหน้าป้าศิริชะหมอนี่น้าก

“หา หนังสือหรือครับ!” แต่มงคลกลับโพล่งเสียงดัง จนคนในร้าน
หันมามองโต๊ะของทั้งสองเป็นตาเดียว

หญิงสาวอยากมุดลงใต้โต๊ะทันทีทันใด อับอายขายหน้า เพราะไอ้บ้ำ
ผมทรงกะลาครอบที่นั่งอยู่ตรงหน้า “พูดเบาๆ ก็ได้ อายคนอื่นบ้าง” เธอเค้น
เสียงลอดไร่พินอีกครั้ง พลังดึงแฟลชไดรฟ์ออกมา หมายถึงปาลงพื้น และ
ขยี้ด้วยฝ่าเท้า

“เฮ้ย! เจ้าจะทำอะไร”

“ก็จะเหยียบอีแฟลชไดรฟ์อุบาทว์ๆ ให้ละนะสิ”

“อย่านะ” มงคลพูดพลาญแย่งแฟลชไดรฟ์กลับคืนไปอย่างว่องไว
ประคองประคองสิ่งนี้ด้วยความทะนุถนอม “ลูกพ่อ ไม่เป็นไรแล้วนะ กลับบ้าน
เราโดยสวัสดิภาพนะลูก” พูดจบก็หย่อนแฟลชไดรฟ์ลงกระเป๋าเสื้อตามเดิม

ปุณรดาส่ายหน้าตามด้วยพ่นลมหายใจ “แล้วข้อมูลฉันล่ะ”

คนถูกถามทำหน้าปุ่เลียน “เอ่อ...คือ...หมงหยิบมาผิดอันครับ”

เธอยกมือข้างหนึ่งขึ้นกุมขมับ เหมือนจะปวดไมเกรนขึ้นมากะทันหัน

“ฉันอยากจะทำตาย บริษัทส่งนายมาเป็นเบ้หรือส่งมาป่วนชีวิตเซลล์
กันแน่”

“เอ่อ...คือ...คือ...” เขาทำทำอีกอัก

“มีอะไรก็รีบว่ามาเลย ฉันเบื่อขายเต็มทนแล้วนะ” เธอโพล่งออกไป
อย่างเหลืออด

“คือ...หมง...หมง...ปวดตตครับ” เขาพูดไม่ทันขาดคำ เสียงป้าดก็ดัง
ก้องร้านกาแฟ

มงคลยิ้มเจื่อนๆ อีกครั้ง ขณะที่ปุณรดายกมือข้างหนึ่งขึ้นปิดจุก
ส่วนอีกข้างปิดบังใบหน้าด้านข้าง ด้วยความอับอายคนในร้านเป็นคำรบสอง

“ทำไมทำอะไรทุเรศแบบนี้” เธอว่าเขาด้วยเสียงกระซิบ

“หมง...หมง ขอโทษ เมื่อกี้เคอร์ฟิวส์จริงๆ”

“เคอร์ฟิวส์บ้าอะไรของนาย...หา”

“ก็สถานการณ์ฉุกเฉินไงครับ” มงคลก็ยิ้มกว้าง จนดวงตาหลังเลนส์แว่นตาทนตาเอะหยีสนิท

“ฉันไม่ใช่เพื่อนเล่นนายนะ...ดิงต้อง” สองคำสุดท้ายปุณรดาทำปากพะงาบๆ แบบไร้เสียง พลังค์อนอีกหลายชั้ว

มงคลยิ้มแหยๆ และเกาศีรษะแกรกๆ

เชื่อไหม ปุณรดาคิดว่าหมงนี้น่าจะอยู่ในโรงพยาบาลศรีรัชฎญา มากกว่านั่งอยู่ตรงนี้นะ เธอถอนหายใจด้วยความละเหยอีกรอบ สงสัยงานนี้คงต้องช่วยตัวเองกระมัง เธอทำท่าจะลุกขึ้น โดยไม่ลืมหยิบไอแพดกับกระเป๋าสะพาย

“เง็จะไปแล้วหรือครับ”

“ก็ใช่ะสิ อยู่ไปก็เปล่าประโยชน์ เพราะนอกจากนายจะไม่มีข้อมูลให้ฉัน ยังจะตดให้ฉันตมอีก”

“ใครว่าเปล่าประโยชน์ล่ะครับ อย่างน้อยวันนี้หมงก็มีข้อมูลเด็ดๆ เหมือนกันน้ำ อีๆ”

“นี่กว่าเล่นเฟซหรือไลน์อยู่หรือไง มีอึๆ” เธอถลิ่งตาใส่

มงคลหน้าจ้อย “โห...ดูเป็นบ้าเลย พันธุ์ไรเนี่ย”

“ปากหรือนั่น พุดให้ดีๆ นะ เดี่ยวฉันก็งับเลือดอาบหรงอก” เธอขู่เสียงหัวนจัด

“หมงล้อเล่น ใจเย็นนะเง็ ว่าแต่ไม่สนใจข้อมูลเด็ดๆ ของหมงบ้างหรือ”

“ข้อมูลอะไรก็รับพุดมาสิ ถ้าไม่เด็ดละหน้าดู”

“รับรองเด็ดยิ่งกว่าเด็ด เด็ดแล้วเด็ดอีก เด็ดสะบัดช่อ เด็ดจนไม่รู้จะเปรียบกับอะไร เด็ด...”

“จะเต็ดอีกนานมั๊ย มีอะไรก็รีบว่ามาเลย ฉันไม่มีเวลามาฟังนายพล่ามนะ” เธอพูดแทรกเสียงดู

“ครับ...คือหมงพอรู้ข้อมูลวงในมาว่า...ตอนนี้เจ้าลัวใหญ่ ตระกูล ลัฒชุมาศ ประธานบริษัทพราวดีโฮมชอป กำลังต้องการหาซื้อฮวงซุ้ยงามๆ ราคาไม่เกี่ยง”

“เจ้าลัวก็ใกล้ตายแล้วเหอ ถึงจะหาซื้อฮวงซุ้ย” หญิงสาวถามกลับ เธอเคยได้ยินชื่อเสียงตระกูลลัฒชุมาศมาบ้าง พอรู้ว่าทำธุรกิจศุนย์ค้าปลีกสินค้าเกี่ยวกับบ้าน แต่ไม่ค่อยรู้รายละเอียดอะไรมากนัก ส่วนใหญ่เธอชอบตามข่าวเซเลบคนดังที่มีข่าวแซ่บๆ มากกว่า

“เปล่าครับ แต่ตามธรรมเนียมคนจีนรวยๆ ชอบหาซื้อฮวงซุ้ยสวยๆ ดีๆ เตรียมไว้ก่อนตายครับ” มงคลอธิบาย

ปุณรดาพยักหน้ารับทราบพร้อมกับหรีตา “แน่ใจนะว่าข่าวซัวร์ ไม่มั่ว นีม” บอกตามตรงเธอไม่รู้ว่าจะเชื่อได้ตามมงคลได้มากแค่ไหน กลัวจะเชื่อๆ ซ้ำๆ ฟังไม่ได้ศัพท์จับไปกระเดียด

“ระดับหมงแล้ว ไม่มีพลาดแน่ครับ เชื่อมือหมงได้ แถมตอนนี้บริษัท เดโซพร็อพเพอร์ตี้ คู่แข่งของสหสารพัตรพร็อพเพอร์ตี้ ก็กำลังส่งเซลล์ มีวางอันดับหนึ่งของบริษัทเข้าไปนำเสนอที่ดินทำฮวงซุ้ยให้แก่ตระกูล ลัฒชุมาศ”

“จริงเหอ”

มงคลพยักหน้าตอบรับ

“ไม่ได้การละ ฉันไม่มีทางยอมให้ทางนั้นตัดหน้าไปได้เด็ดขาด ในเมื่อเราก็มียี่สิบปีอยู่ที่ผืนหนึ่ง สวยกว่าที่ดินของบริษัทนั้นแน่” ปุณรดาพูดอย่าง มั่นใจ

เมื่อช่วงเช้า ระหว่างอ่านเอกสารเกี่ยวกับบอสังหาริมทรัพย์ของบริษัท สหสารพัตรพร็อพเพอร์ตี้ เธอสะดุดกับที่ดินผืนหนึ่ง ซึ่งมีลูกค้ายาวหนึ่ง มาฝากขายเพราะร้อนเงิน

เดิมเจ้าของซื้อที่ดินทำสวนข้วยผืนนี้ไว้ตั้งแต่เกือบสิบปีก่อน แต่เมื่อปลายปีก่อนธุรกิจของครอบครัวเกิดปัญหา เกือบเข้าขั้นล้มละลาย เจ้าตัวเลยจำใจนำที่ดินผืนงามมาฝากขาย

ที่ดินดังกล่าวมีขนาดเกือบสองไร่ อยู่ในสมาคมเล่งจู ตั้งอยู่ในอำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ด้านหลังติดกับภูเขา ด้านหน้าเป็นธารน้ำ ถูกต้องและสมบูรณ์แบบตามหลักชัยภูมิของสวนข้วย สนนราคาที่ดินผืนนี้จึงค่อนข้างสูงเกือบแปดสิบล้านบาท มีหน้าซ้เจ้าของที่ยังเสนอค่านายหน้าให้สูงกว่าราคาปกติตามท้องตลาดด้วย

ตอนแรกปุณรดา มองข้ามที่ดินผืนนี้ไป เพราะคิดว่าภายในระยะเวลาสามเดือน คงยากจะหาเศรษฐีคนไทยเชื้อสายจีนสักคนที่อยากซื้อที่ดินทำสวนข้วยงามๆ ทำเลดีๆ สักผืน แต่ในเมื่อจังหวะชีวิตมันลงล็อกพอดีพอดีเช่นนี้...

งานนี้ก็แค่ลุยโลด

ส่วนเซลล์มีอวางอันดับหนึ่งของบริษัทคู่แข่งนะระอะ อย่าหวังจะมาเทียบชั้นนางสาวเซลล์เกิร์ลอย่างปุณรดา ที่มีชั่วโมงบินมาก ทำยากก็เยอะ... เอ๊ย ลีลาไม่ธรรมดา

“หมงเชื่อว่าเจ้ต้องทำสำเร็จแน่ ะดับลินสองแจกอย่างเง้ปั้งแล้ว ลูกค้าเค็ลิมทุกราย”

“นายหมง” ปุณรดา คั่นเสียงลอดโทรศัพท์ ตามด้วยแยกเขี้ยวใส่คนปากเสียทันที

“อ๊ัย! หมงหมายถึงลินสาสิกาท่างหากคร้าบ” มงคลริบแก้ตัวโดยพลัน เซลล์สาวค้อนอีกฝ่ายปะหลับปะเหลือก อยากเขกกะโหลกหมอนี้สักที แต่ไม่ยกถือสาคนไม่เต็มเต็ง

“แล้วนายรู้มัยว่า ที่ดินของบริษัทคู่แข่งอยู่ที่ไหน เป็นยังงั๊ สวยมัยราคาเท่าไหร่”

“ระดับหมง ไม่รู้ก็แย้แล้ว”

“เข้าเรื่องเลยดีกว่า ฉันขี้เกียจฟังนายโหม่น้ำลายแตกฟอง”

มงคลยิ้มเจื่อนๆ “ที่ดินของบริษัทคู่แข่งอยู่ที่สระบุรีครับ สวยไม่แพ้ที่ดินของเรา แถมถูกกว่าเกือบสิบล้าน แต่...หมงรู้มาอีกว่า ตระกูลลัธขุมาศสนใจที่ดินในจังหวัดชลบุรีมากกว่า”

ปุณรดาทำหน้าที่ครุ่นคิด “ถูกกว่าเกือบสิบล้านเลยหรอ แต่โลเกชั่นของเราตรงกับกลุ่มเป้าหมายมากกว่า ก็ไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบ งานนี้อยู่ที่ฝีมือของเซลล์แล้วละว่าใครจะปิดการขายได้ก่อนกัน เอาละ ฉันคงต้องไปแล้ว ตอนนี้อยู่ที่โรงแรมที่มีค่าพอจะตัดสินชะตาชีวิตของฉัน...อ้อ ขอบใจนะ อย่างน้อยนายก็ได้ช่วยแตกจนเกินเยียวยาย่างที่ฉันคิดตอนแรก”

“เจ๊ยังไม่ได้เลี้ยงกาแฟหมงเลย จะไปแล้วหรอ”

“ซื้อกินเองสิยะ ไปละ” ปุณรดาพูดจบก็เดินฉับๆ ออกไปจากร้านด้วยความคล่องแคล่วว่องไว

มงคลนั่งเกาศีรษะแกรๆ “โห...งกฉิบเป้ง”

ช่วงสายของวันนั้น ปุณรดาตัดสินใจขับรถไปดูที่ดินทำสวนช้วยที่ชลบุรี โดยมีจุดเดือน เพื่อนร่วมงานรุ่นน้องนั่งไปด้วยกัน ตอนแรกจะชวนมงคลไป แต่เขาติดธุระด่วน เธอคาดว่าหมอนั้นคงรีบเงินไปช่วยงานเซลล์คนอื่นหรือไม่ก็กำลังง่วนกับการดูหนังเอวี

เมื่อถึงที่หมายก็พบว่าด้านหลังที่ดินดังกล่าวติดกับภูเขา ด้านหน้าเป็นธารน้ำ ตรงตามที่มงคลบอก

ทำเลที่ดินผ่านฉลุย

กว่าปุณรดาจะกลับถึงกรุงเทพฯ ก็เย็น จึงรอจนถึงวันรุ่งขึ้นค่อยโทรหาเลขานุการส่วนตัวของ นายสุพล ลัธขุมาศ เพื่อขอติดต่อเรื่องการขายที่ดิน ทว่าเลขานุฯ แจ้งว่าผู้รับผิดชอบการขายที่ดินครั้งนี้คือบุตรชายคนกลางของนายสุพล

เขาคือ สนฉัตร ลัธขุมาศ บรรณาธิการบริหารและเจ้าของนิตยสาร

เมจิกไลต์ อายุสามสิบปี

ปुณรดาสอบถามข้อมูลของชายหนุ่มจากเลขานุการของนายสุพลมาได้แค่นั้น จึงหาข้อมูลเพิ่มเติมอย่างรวดเร็ว

นายสุพล ลัทธิชูมาศ อายุหกสิบปี เป็นประธานบริษัทพราวด์โฮมชอบเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จอย่างสูงคนหนึ่ง เขามีบุตรชายหญิงสามคน

บุตรคนโตเป็นผู้หญิง แต่งงานแล้ว มีบุตรสาวหนึ่งคน

บุตรคนเล็กเป็นผู้หญิงเช่นกัน แต่ยังไม่โต

ส่วนบุตรคนกลาง...หนุ่มโสด เจ้าของนิตยสารเมจิกไลต์ นิตยสารแฟชั่นแนวอินดี้ ที่บอกเล่าเรื่องราวทุกแง่มุมของสังคม ทั้งในอดีตและปัจจุบัน

เธอพอจะหาข้อมูลของสนฉัตรทางอินเทอร์เน็ตได้บ้าง แต่หารูปไม่ได้เลย บังเอิญดูเจ็ดเดือนบอกว่ามีนิตยสารเมจิกไลต์ฉบับของปีที่แล้ว ซึ่งมีคอลัมน์สัมภาษณ์เขาในนิตยสารของตัวเอง เป็นภาพถ่ายแนวนัวร์ๆ ถ่ายระยะไกล

แต่เมื่อดูเจ็ดเดือนนำนิตยสารฉบับนั้นมาให้ เธอก็พบว่าภาพใบหน้าของชายหนุ่มโดนตัดไป เหลือเพียงลำตัว

“เฮ้ย! แล้วหน้าเขาหายไปไหน” ปุณรดาร้องถาม

ดูเจ็ดเดือนยิ้มแฉ่ง “ดอร์รี่ตัดรูปพระเอกเกาหลีคนโปรด มันอยู่อีกด้านเลยไปโดนหน้าคุณสนพอดี”

ปุณรดาถอนหายใจดังเฮือก ละเหยียใจกับเพื่อนรุ่นน้องที่คลั่งไคล้พระเอกหน้าตักทุกสัญชาติ จนลามไปถึงนายสมคิด คู่แข่งอีกคนในโครงการซูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษ “แล้วตัดไปทำอะไร”

“ก็เอาไปแปะคู่กับดอร์รี่ในอัลบั้มภาพคู่ของดอร์รี่ไง” ดูเจ็ดเดือนยิ้มเขินๆ

“ภาพคู่ที่แกตัดหน้าตัวเองแปะลงไปแทนหน้านางแบบที่ถ่ายคู่กับหนุ่มๆ ที่แกชอบนะเหรอ”

ดูจเดือนพฤษภาคมหน้า

“แล้วทำไมแกไม่หัดทำจากแอปสารถัดแอป สมัยนี้มันมีรู๊กี่แอป ให้
แกตัดแต่งภาพจนพอใจ”

“ก็ต่อรีใช้โปรแกรมพวกนั้นไม่เป็นนี่ เอาแบบนึ่ง่ายดี ระบบตัดแปะ
มีแค่กรรไกรกับกาบ แป็บเดียวเสร็จ”

“แบบนี้ฉันก็ไม่เห็นหน้าคุณสนนะสิ”

“ดูลำตัวเขาไปก่อนก็ได้พี่ปุง หุ่นเขาเท่นะ อย่างกับนายแบบเลย”

“แต่ฉันอยากดูหน้าด้วย นีอะไร ให้ฉันดูผีหัวขาดหรือไง”

“ผีหัวขาดที่ไหน หุ่นลำขนาดนี้ พี่ปุงดูสิ” ดูจเดือนยี่นิตยสารไปตรง
หน้าอีกฝ่าย

ปุณรดาก้มมอง ภาพชายหนุ่มไม่มีใบหน้า เห็นแต่ช่วงลำตัว กำลัง
ยื่นเท้าแขนกับระเบียบบ้านในสวนไกลปืนเที่ยงที่ไหนสักแห่ง ท่อนบนสวม
เพียงแค่เสื้อกล้ามสีขาว เผยให้เห็นช่วงต้นแขนกำยำ

เธอกลืนน้ำลายดังเอือกอย่างลึมตัว

ความคิดแวบแรกคือผู้ชายคนนี้น่ากินมาก นี่ขนาดเห็นแค่ลำตัวนะ
ทำให้อยากเห็นใบหน้าเขาขึ้นมาตึงตุง

แต่...สมัยนี้ต้องเช็กให้ชัวร์ก่อนว่าเป็นพวกชอบไม่ป่าเดียวกันหรือไม่
มีถมไป หล่อ รวย หน้าตาดี แต่เป็นแก๊งกว้างทั้งนั้น

อ่านจากถ้อยคำสัมภาษณ์ ดูจะเป็นเด็กแนวพอสสมควร ดิสต์จำทีเดียว
แต่เอาเป็นว่าขอแค่นี้ก็พออย่างเดียว งานนี้เธอเอาอยู่แน่

การที่ปุณรดาประสบความสำเร็จในอาชีพงานขายได้ทุกอย่างวันนี้
ต้องยอมรับว่ารูปร่างหน้าตาและมารยาทหญิงเป็นตัวช่วยสำคัญ

ก็ครั้งแล้วที่ได้ยอดชายชุดชั้นในเสริมอึ้มและกระชับบั้นท้ายตาม
ห้างสรรพสินค้า เพียงเพราะเธอใช้วิธีเข้าถึงผู้จัดการฝ่ายบริหารของแต่ละ
ห้าง ซึ่งส่วนใหญ่ที่เธอติดต่อด้วยมักเป็นผู้ชาย แถมหัวงูทั้งนั้น เธอเลยใช้
รูปร่างหน้าตาและจริตมารยาททั้งหมดที่มีกรุยทางไปสู่เป้าหมาย

“ไม่มีครั้งไหนที่เหยื่อไม่ติดเบ็ด คนอย่างปุนรดา ถ้างัดเส้นห่มารยา
หญิงออกมาใช้เมื่อไร ผู้ชายเคลิ้มทุกราย

นี่คือหัวใจสำคัญของการขายที่เธอใช้มาทั้งชีวิต

“กลิ่นน้ำลายดั่งเอือกเลยนะ นางินละสิ” ดุจเดือนกระเช้าอย่างรู้ทัน

“น้ำกินมาก ผีหัวขาด หน้าก็ไม่มี ไม้รู้หน้าตาเป็นยังงี้”

“เท่าที่ต่อรีจำได้ก็หล่อใช้ได้เลย ทุ่นล่ำบึก แข็งแรงสุดๆ แต่งตัวก็ดี
แต่เสียบอย่างเดียว”

“เสียบอะไร” เธอถามทันที

“ก็ถือกันว่าเจ้าของนิตยสารเมจิกไลฟ์เป็นเกย์นะสิ”

“หา จริงเหรอ!” ปุนรดาระอาสูดขีด ทำไม่ต้องมาเจอลูกค้าเกย์เอา
ตอนนี่

“เขาสื่อกันให้หึ่งเลยแหละ”

“ผู้ชายสมัยนี้เป็นอะไร เป็นแมนดึๆ ไม่ชอบ เป็นแก๊งกว้างกันไปหมด”
เธอเอนหลังฟังพนักโซฟาอย่างอ่อนใจ

“เซ็งเลยนะอะพี่ หนุ่มหน้าตาดีกลายเป็นเกย์ทั้งนั้น จะเอาทำพันธุ์ก็
หมดสิทธิ์เลย”

“ฉันไม่ได้จะเอาทำพันธุ์ แต่ตอนนี้คุณสนฉัตรเป็นลูกค้าวิไอพีของฉัน
และฉันต้องทำทุกวิถีทางให้เขาซื้อที่ดินผืนนั้นให้ได้ แต่ถ้าเขาเป็นเกย์ ฉันก็
อาจปิดการขายยากขึ้น เพราะแผนหวานแสนห่มิฆาตหนุ่มคงใช้ไม่ได้ผล”

“นั่นสิ แต่พี่ปุงไม่ต้องห่วงหรอก ทางนั้นน่าจะส่งเซลล์ผู้หญิงมา
เหมือนกัน ก็ถือว่าสู้กันแบบแฟร์ๆ วัตกันที่ความสามารถล้วนๆ”

ปุนรดาพยักหน้าเห็นด้วย จริงอย่างดูเดือนว่า ถือเสียวว่าวัตกันที่
ความสามารถในการขายล้วนๆ แล้วกัน

ช่วงบ่ายของวันเดียวกัน ปุนรดาจัดแจงโทร. ไปยังสำนักงานนิตยสาร
เมจิกไลฟ์เพื่อติดต่อสนฉัตร แต่เขาติดประชุม เธอจึงแจ้งว่าเป็นเซลล์
จากบริษัททหารพรานหรือพเพอร์ตี และมีความประสงค์จะนำเสนอที่ดินทำ

ฮวงซุ้ยในจังหวัดชลบุรี ซึ่งมีทำเลดีและสมบูรณ์แบบตามหลักชัยภูมิ และจะขอนัดพบสนนฉัตรฟุ้งนี้เข้า

คนปลายสายขอให้เธอรอสายอยู่ครู่หนึ่งก็แจ้งว่าฟุ้งนี้สนนฉัตรว่าง ตอนสิบโมงถึงสิบเอ็ดโมง สามารถให้เธอเข้าพบได้

หลังจากกดวางสาย ปุณรดาจ้องภาพถ่ายของสนนฉัตรที่มีแค่ช่วงลำตัวบนหน้านิตยสารที่อยู่ในมือด้วยแวตามุ่งมั่นยิ่งกว่าครั้งไหนๆ

วันรุ่งขึ้น

ปุณรดาเลือกชุดทำงานที่ดูดีที่สุดที่สุดในตู้เสื้อผ้ามาสวม บรรจงถักเปีย และเกล้าผมเป็นมวยไว้ด้านหลัง

วันนี้เธออยากให้ตัวเองดูเป็นลูกนางเอกผู้ดีผู้ดี เพื่อสร้างความประทับใจแรกพบแก่ลูกค้า

เมื่อวานเธอไปควานหานิตยสาร*เมจิกไลฟ์*เล่มเก่าๆ เท่าที่จะหาได้มา นั่งอ่าน เพื่อทำความรู้จักกับสนนฉัตรผ่านงานของเขา และได้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าเขากำลังพัฒนารูปแบบนิตยสารไปสู่อีบุ๊ก

สมควรแล้วละ ยุคนี้การทำสื่อสิ่งพิมพ์ไม่ใช่เรื่องง่าย สำนักพิมพ์กับนิตยสารมากมายพัฒนาตัวเองไปสู่รูปแบบสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อให้สอดคล้องกับกลุ่มผู้อ่านที่เปลี่ยนไลฟ์สไตล์ไปตามพัฒนาการของเทคโนโลยี

คนทำธุรกิจ ถ้ามัวอยู่อยู่กับที่ ก็เตรียมตัวม้วนเสื่อกลับบ้านได้เลย เช่นเดียวกับงานขาย ถ้าสักแต่ขายโดยไม่มีการพัฒนาตัวเอง ก็คงเป็นได้แค่เซลล์กระจอกๆ ไปจนแก่ตาย

ซึ่งนั่นไม่ใช่เธอแน่นอน

เธอกระหายอยากประสบความสำเร็จในอาชีพนักขายแทบทุกลมหายใจ

ดังนั้นเธอจะต้องปิดการขายครั้งนี้ให้ได้...อย่างงดงาม

ปุณรดาเดินทางมาถึงสำนักงานนิตยสาร*เมจิกไลฟ์*ก่อนเวลานัด

ประมาณยี่สิบนาที

หลักการงานของเธอคือต้องเตรียมตัวให้พร้อมก่อนเข้าพบลูกค้าเสมอ และนั่นหมายถึงการห้ามไปสายเด็ดขาดด้วย

ถ้าแค้นตัวยังไปสาย ก็อย่าหวังเลยว่าลูกค้าจะยกสถานต่อการร่วมธุรกิจกับคุณ

เลขานุการวัยยี่สิบกว่าๆ หน้าตาสะสวย เชื่อเชิญให้เธอไปนั่งรอในห้องรับแขก และนำเครื่องดื่มมาบริการ

“บอสกำลังติดแขกอยู่ รอสักครู่นะคะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ปุงมาก่อนเวลาเอง รอได้ค่ะ”

“รอไม่นานหรอกค่ะ คุณริกก็เข้าไปพบบอสได้ร่วมชั่วโมงแล้ว”

“คุณริกก็หรือคะ” ปุณรดาโพล่งถามทันที

“ค่ะ คุณริกก็ เซลล์จากบริษัทเดโชพร็อพเพอร์ตี้ อีเอ็ม... นิดหน่อยขอตัวก่อนนะคะ”

“ค่ะ ขอบคุณมาก” ปุณรดาตอบแล้วยิ้มหวาน แต่เมื่อเลขานุการผละห่างออกไป ก็โง้งเรียวกั้แทบพุ่งชนกัน เธอเพิ่งสายตาไปยังประตูห้องเจ้าของนิตยสารเมจิกไลฟ์

อยากกรีดร้องเป็นภาษาอรุณวัยผสมคาศักสถาน

เธอรู้จักริกก็มาก่อน หมอนี่เคยเป็นเซลล์บริษัทชายเฟอร์นิเจอร์ที่เดียวกับเธอเมื่อหลายปีก่อน ทั้งสองไม่ค่อยถูกชะตากันเท่าไรตอนทำงานบริษัทเดียวกัน ด้วยต้องขับเคี่ยวเรื่องยอดขายกันเป็นประจำ เขาเป็นเซลล์ที่มีฝีมือทีเดียว แต่อะไรก็ไม่สำคัญเท่าหมอนี่เป็นหนุ่มล่ำอ่าง แต่งตัวเนียบที่สุด หรือพูดง่าย ๆ คือ...เขาเป็นเกย์

ภาพหนุ่มหน้าชาวเนี่ยน ริมฝีปากอมชมพูผุดขึ้นมาในห้วงความคิด จากนั้นความกังวลก็ตามมาติดๆ

บริษัทเดโชพร็อพเพอร์ตี้มาเหนือเมฆ จงใจส่งริกก็มาติดต่อกับเจ้าของนิตยสารเมจิกไลฟ์ ซึ่งมีข่าวลือว่าเป็นเกย์

สงสัยครั้งนี้คงปิดการขายไม่ถนัดอย่างที่คิดเสียแล้ว
 มีหน้าซำริกก็ยังไฉนเป็นปรอท เข้าพบสนฉัตรตัดหน้ากัน หญิงสาวพ่น
 ลมหายใจอย่างหุดหิด

คาดว่าการกิจครั้งนี้ต้องเข้มข้นดุเดือด ประหนึ่งสงครามกลางเมือง
 ย่อมๆ เป็นแน่

เพราะนอกจากศึกในที่ต้องเผชิญกับคู่แข่งอีกสามคน ซึ่งล้วนเป็น
 นักขายมืออาชีพมือวางอันดับต้นๆ แล้ว ยังต้องมาเจอกับศึกนอกอย่าง
 ริกก็อีก

หลังจากนั่งรออยู่เกือบสี่สิบนาทีด้วยความหุดหิดขัดใจ จนแทบจะ
 พังประตูห้องเจ้าของนิตยสารเข้าไปเพื่อดูให้หายข้องใจว่า สองคนนั้นคุย
 อะไรกันนักหนาตั้งชั่วโมงกว่า ประตูห้องเจ้าของนิตยสารก็เปิดออก ปุณรดา
 ลูกชิ้นยืนทันที จ้องเซลล์หนุ่มหุ่นเพรียว หน้าขาว ปากแดง แต่งกายสุดเนี้ยบ
 ซึ่งกำลังเดินออกมา

อดสำรวจโดยพลันไม่ได้ว่าจะมีส่วนไหนของเสื้อเซิตเข้าสู่ปัสซิมพูนอ่อน
 กับกางเกงสีขาวจ้ะเข้าสู่รูปเซินกันหลดลู่ยบ้างหรือไม่ แต่ก็โล่งใจเมื่อเธอ
 ไม่พบความผิดปกติเหล่านั้น

ริกก็หันมาเห็นเธอพอดี เขาสาวเท้าเข้ามาหาและยิ้มให้...ยิ้มที่ยากจะ
 บ่งบอกได้ว่าเป็นมิตรหรือปรปักษ์

“ไม่คิดว่าจะเจอเธอที่นี่ มาทำอะไร สมัครงานหรือ” ริกก็ถาม

“เปล่า ฉันมาจากบริษัทสหสารพัตรพร็อพเพอร์ตี้ ฉันมีที่ดินทำฮวงซุ้ย
 มาขายคุณสนฉัตร” เขาถามมา เธอก็ตอบไป อยากรู้เหมือนกันว่าเขาจะมา
 ไหมไหน แต่ที่แน่ๆ ต้องมาไม่เชื่อ

“บริษัทสหสารพัตรพร็อพเพอร์ตี้ ที่...ใกล้จะเจ๊งนะหรือ ทำไมเธอถึง
 ไปทำงานบริษัทนั้นล่ะ” ริกก็ทำหน้าที่นอกเหนือใจ...แบบจอมปลอม

ปุณรดาทำเสียงหย้นแกมเอื่อมในลำคอ “เธออยากคิดอะไรก็คิดไป
 เถอะนะริกก็ เพราะฉันขี้เกียจอธิบายถึงเหตุผลที่ฉันมาทำงานในบริษัทนี้

แต่ที่แน่ๆ ถ้าเธอรู้คงมีหนาว”

“อากาศเมืองไทยร้อนจะตาย ทำไมฉันต้องหนาวด้วย”

ปुณรดาแยกไหล่อย่างไม่ยี่หระ “เหรอ”

“ทางที่ดี ถ้าไม่อยากเสียหน้าก็ยอมแพ้ตั้งแต่ตอนนี้ดีกว่า คุณสนชื่อ
ที่ดินของฉันแน่”

“ฉันว่าเธอต่างหากที่ควรยอมแพ้” ปุณรดาขมกลับด้วยท่าทางมึนออก
มึนใจเกินร้อย

ริกก็ยิ้มฆ่าพาลางสายหน้า

“ฆ่าอะไร”

“ก็ฆ่าความมั่นใจไม่เข้าท่าของเธอไง ไม่เคยเปลี่ยนเลยนะปุง”

ปुณรดาโกรธกรุ่นทันควัน ไม่ชอบวิธีการพูดและน้ำเสียงของอีกฝ่าย
เหมือนเขากำลังคุมเกม

“แต่ฉันว่ามันใจมากๆ อย่างเธอ เวลาพลาดจะหลังหักดั่งแบกได้
เหมือนกันนะ” เธอสวนกลับ

“ฉันเรามาดูว่าใครกันแน่ที่จะหลังหักดั่งแบก”

ทั้งสองประสานสายตากันอย่างไม่มีการยอมแพ้ จนกระทั่งเสียงเรียก
ของเลขานุการสาวดังขึ้น

“คุณปุง บอสเชิญค่ะ”

“ค่ะ ขอบคุณนะคะ” ปุณรดาหันไปตอบเสียงหวาน ก่อนจะหันมอง
คู่ปรับอีกครั้ง

“ขอให้โชคดีนะ” ริกก็เค้นเสียงกระซิบพอให้ได้ยินกันสองคน

“อย่าดีแต่ปากแล้วกัน” ปุณรดาสวนกลับเสียงเย็น ก่อนจะเดินออกจาก
ห้องรับแขก เพื่อตรงไปยังห้องเจ้าของนิตยสารเมจิกไลฟ์

เธอเคาะประตูสองทีแล้วเปิดเข้าไป เห็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ ความ
สูงไม่น่าจะต่ำกว่าร้อยแปดสิบเซนติเมตร ยืนหันหลังให้เธอ และกำลังค้นหา
เอกสารจากชั้นหนังสือ

เธอประทับใจใจรสนิยมการตกแต่งห้องทำงานของเขา สมกับเป็นเจ้าของนิตยสารแนวอินดี้

รวมถึงประทับใจใจรสนิยมการแต่งกายด้วย แม้จะเห็นเพียงด้านหลังของเสื้อแจ็คเก็ตสีดำกับกางเกงยีนสีดำเข้ารูปที่สุดแสนจะเข้ากับรูปร่างของผู้ชายคนนี้ แต่บอกได้เลยว่าเขาเป็นคนมีรสนิยมดีมาก...และมาก

แต่ที่เซ็งสุดๆ ก็คือ...ข่าวลือเรื่องเกย์นี่แหละ

“สวีสวีค่ะ” ปุณรดาเอ่ยทักเสียงหวาน

สนั่นตรค่อยๆ หันไปมอง เขายิ้มมุมปากเพียงเล็กน้อย

แต่ปุณรดาทั้งซอกและอึ้ง เมื่อพบใครคนหนึ่งอย่างไม่คาดฝัน...

๓

ปุณรดาทั้งเบิกตากว้างและอ้าปากค้าง ไม่อาจละสายตาไปจาก
ผู้ชายตรงหน้าได้

ชายหนุ่มหัวเราะขำเบาๆ “เป็นอะไรไปปุง ทำไมทำหน้าที่นั้น”

“กะ...กะ...พลมาเฮ็ด” หยั่งอยู่นี้” ไม่อยากเชื่อว่าจะมาพบคนรักเก่า
ซึ่งเธอเพิ่งพบเมื่อไม่กี่วันก่อนหน้านี

“ก็ที่นี่บริษัทของผมนี่” เขาตอบกลับเป็นภาษากลาง

“บริษัทของพล เกิดหยั่งขึ้น ปุงงงไปเบ็ด^๗ แล้ว”

“ไม่มีอะไรต้องงงหรอก ผมก็แค่เป็นเจ้าของนิตยสารเมจิกไลฟ์...
เท่านั้นเอง” เขายังคงยิ้มนิดๆ

“แล้วจะเป็นลูกชายคนทางของเจ้าสัวสุพล ที่กำลังจะหาซื้อที่ดินเฮ็ด
ฮวงซุ้ยอยู่” ปุณรดาต่อให้

---

^๖เฮ็ด : ทำ

^๗เบ็ด : หมอต

สนั้ตรพยั้กหน้า

เธอไม่เคยซื้อขนาดนี้มาก่อน จู่ๆ คนรักเก่า บุตรชายเจ้าของร้านขายของชำในตลาด กลายเป็นบุตรชายของเจ้าสัวสุพล เจ้าของบริษัทพราวด์โฮมซอปปี้ได้อย่างไร

หรือว่าเธอกำลังฝันอยู่ ี่...เธอต้องกำลังฝันอยู่แน่ๆ

หญิงสาวตบแก้มตัวเองเบาๆ สองสามที

ชายหนุ่มยิ้มช้า “คุณเป็นอะไร”

“ปุงกำลังฝันไปบ”

“เปล่า คุณไม่ได้กำลังฝันไป”

เธอไม่ได้ฝัน ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในตอนนี้เป็นเรื่องจริง...อย่างนั้นหรือ
อาการช็อกยังไม่จางหายไปก็จริง แต่บุตรดาเป็นผู้หญิงที่ปรับตัวง่าย
พร้อมรับทุกสถานการณ์ สมองเธอเริ่มทำงานอย่างว่องไว

ถ้าบุตรชายของเจ้าสัวสุพลคือคนรักเก่าของเธอ...งานนี้ก็หมู่น้อย
ซัดๆ เผลอๆ คงได้ปิดการขายภายในเร็ววัน เพราะมั่นใจว่าเขายังไม่ลืม
ความสัมพันธ์ในวันวานของทั้งสอง เขาเคยลุ่มหลงเธอจะตายไป คงไม่ยาก
ถ้าจะทำให้เขาใจอ่อนยอมตกลงซื้อที่ดิน

ไม่แน่อ่านไฟเก่าอาจคุกรุ่นอีกครั้ง ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นก็เป็นผลดีต่องาน
ของเธอ

วินาทีนั้นบุตรดาเชื่อว่าจื่อ้อ่ฟื้นความสัมพันธ์ครั้งเก่าได้ไม่ยาก ยัง
จำเวตาเขาเมื่อหลายวันก่อนตอนพบกันโดยบังเอิญได้ดี แม้ยามนี้เขาจะ
ไม่มองเธอเหมือนวันนั้นก็ตาม

ส่วนข่าวลือเรื่องเกย์ เธอคิดว่าเป็นข่าวลวงเกินห้าสิบเปอร์เซ็นต์ เธอ
รู้จักเขามาก่อน และเขาก็แมนหึ่งแห่งแน่นอน

เกย์ที่ไหนจะจูบเธอได้บหวิวสยิวกั๊วแบบนั้นในทุ่งดอกลาเวนเดอร์

และถึงเขาจะกลายเป็นเกย์ไปเสียดื้อๆ เธอก็เชื่อว่าจื่อ้อ่ดิ่งความแมน
ของเขากลับมาได้อีกครั้ง

ส่วนเซลล์หน้าขาวปากแดง เซ็ญลงหม้อไปก่อนเถอะ!

เธอเริ่มจดจริตมารยาออกมาใช้ วิธีการนี้ใช้ได้ผลเสมอกับลูกค้าเพศตรงข้าม โดยเฉพาะชายหนุ่มตรงหน้า เมื่อก่อนเขามักยอมเธอเสมอ เพียงแค่ใช้จริตมารยาหญิงเล็กๆ น้อยๆ

ปุนรดดาแกลิ่งทำเหมือนชาวอ่อนเปลี้ยขึ้นมากะทันหัน ทำท่าจะทรุดลงกับพื้น และยิ้มจนตาขาววับ เมื่อเห็นชายหนุ่มพุ่งเข้ามาพร้อมจะประคอง แต่ยังไม่ทันถึงตัวเธอ จู่ๆ เสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์เขาก็ดังขึ้น แล้วเขาก็เลิกหยุดเพื่อหันไปหยิบโทรศัพท์ที่เคลื่อนที่บนโต๊ะทำงานมารับสาย แทนที่จะเข้ามาประคองเธอก่อน

หญิงสาวหนึ่งไปชั่วอึดใจ ก่อนค่อยๆ ยึดตัวขึ้น ทำปากขมขมบิเบ เคืองคนที่โทร. เข้ามาไม่ดูเวล่ำเวลา

เหยื่อกำลังจะติดเบ็ดอยู่รอมร่อ

ชายหนุ่มมุ่งจดจ่ออยู่กับการคุยโทรศัพท์นานเกือบครึ่งชั่วโมง แทบไม่เหลียวมองมาทางเธอแม้แต่ครั้งเดียว จนปุนรดดาแอบถอนหายใจไม่รู้กี่ครั้ง แต่ก็อดทนรออย่างใจเย็น เพื่องานใหญ่ที่รออยู่เบื้องหน้า

จนเขากดวางสาย เธอก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก และฉีกยิ้มกว้างให้น่าเอ็นดูที่สุดทันทีที่เขาหันมา

“ขอโทษนะ ผมคุยนานไปหน่อย”

“บ่เป็นหยั่งดอก พลคือบ่เว้าภาษาบ้านเฮา” ปุนรดดาถามเขาในตอนท้ายว่าทำไมเขาไม่พูดภาษาอีสาน ด้วยคิดว่าเวลาทั้งสองสนทนากันด้วยภาษาอีสาน ให้ความรู้สึกสนิทสนมมากกว่าใช้ภาษากลาง อีกอย่างเธอยากี่ร้อยปี้น ความสัมพันธ์ในอดีตโดยไวด้วย

เธอมีเวลาแค่สามเดือนเพื่อปิดการขาย

“เดี๋ยวนี้ผมพูดภาษากลางมากกว่า ไม่ค่อยได้พูดภาษาอีสานเท่าไร”

เขาตอบเธออย่างสุภาพก็จริง แต่น้ำเสียงฟังดูเป็นงานเป็นการและห่างเหินไปหน่อยในความรู้สึกของปุนรดดา แตกต่างกับวันนั้นที่ทั้งสองพบกัน

โดยบังเอิญ

“เหม...มือนั้น^๘ พอลยังเว้าภาษาบ้านเฮาเลย”

“วันนั้นก็ส่วนวันนั้น แต่ปกติทุกวันผมพูดแบบนี้ เวลาอยู่กับครอบครัว บ้านผมใช้แต่ภาษากลาง เพราะพ่อแม่ผมพูดภาษาอีสานไม่ได้เลยคิดว่าเราพูดภาษากลางกันจะสะดวกกว่า”

“ได้สิ จริงๆ คุณกันด้วยภาษาอะไรก็ได้ เหมือนๆ กันแหละ” ปุณรดาเลือกทำตามใจเขาโดยง่าย เมื่อสัมผัสได้ถึงพลังแห่งความดีดั่งแฝงอยู่ ซึ่งเธอเพิ่งได้สัมผัสเป็นครั้งแรกตั้งแต่วู้จ๊กเข้ามา

ตอนนี้เขาเปรียบเสมือนลูกคำระดับวีไอพีของเธอ ไม่ว่าจะอีกฝ่ายต้องการอะไร เธอก็พร้อมจะตามใจทุกอย่าง เพราะกฎเหล็กของการเป็นนักขายคือ...ลูกคำคือพระเจ้า

“อีกอย่าง เรียกผมว่าสนดีดีกว่านะ”

“ทำไม่ล่ะ”

“ปุงคงไม่เคยรู้ว่าพลเป็นชื่อพ่อผม”

“ฮา! ชื่อพ่อ” ปุณรดาโพล่งออกไปด้วยความตกใจ ตลอดเวลาที่ผ่านมาเธอล้อเลียนชื่อพ่อเขาอยู่อย่างนั้นหรือ

“อืม...เมื่อก่อนเพื่อนๆ ชอบเรียกกันด้วยชื่อพ่อ ผมก็โดนไปด้วย พ่อผมชื่อสุพล เลยเรียกผมว่าพลกัน”

“ทำไม่ปุงไม่เคยรู้เรื่องนี้เลยล่ะ”

“ก็ปุงไม่เคยสนใจอยากรู้เรื่องของผมเลยสักเรื่อง” กังวานความน้อยใจแทรกซึมในเสียงหัวท่อม เช่นเดียวกับตาคม แต่ไม่ก็อึดใจต่อมาเขาก็คลี่ยิ้มน้อยๆ อีกครั้ง

เธอเพียงไม่ออก ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า เมื่อสิบปีก่อนตอนคบหากันในฐานะคนรัก เธอไม่เคยสนใจหรืออยากรู้อะไรเลยเกี่ยวกับตัวเขาสักเท่าไร

^๘ มือนั้น : วันนั้น

ดูซิ...ขนาดซื้อจริงยังเพิ่งมารู้ตอนนั้นเลย ก็ตอนนั้นใครๆ เรียกเขาว่าพล เธอจึงนึกว่านั่นเป็นชื่อเขา

“แต่แห่ม...พล...เอ่อ สนไม่เห็นเคยบอกปุ่นเรื่องนี้เลยเนอะ” เธอตอบเสียงอ้อนๆ ผู้หญิงฉลาดย่อมรู้ว่าพลังแห่งมารยาทหญิงมีอำนาจมากพอจะครอบครองโลกใบนี้ได้

“ช่างมันเถอะ...เรื่องนั้น เชิญนั่งสิ ยืนคุยกันนานแล้ว” สนฉัตรดึงเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานตัวเขื่องออกมาให้ ตามมารยาทสุภาพบุรุษ

ปุ่นรดาส่งยิ้มหวานๆ ระคนไร้เดียวสาให้เขาก่อนเดินไปนั่งบนเก้าอี้ จากนั้นเขาก็เดินอ้อมไปนั่งบนเก้าอี้ประจำตำแหน่งของตน

“ปุ่นมีเรื่องจะคุยกับพล...เอ่อ สนเยอะเยอะเลย เราไม่ได้เจอกันตั้งนานเนอะ”

“ใครบอก เราเพิ่งเจอกันเมื่อไม่กี่วันก่อนนี่เอง”

“นั่นสิ วันนั้นเราเพิ่งบังเอิญเจอกัน แหมปุ่นนี่พูดอะไรตลกๆ อีกละ”

“ครับ วันนั้นผมมีเรื่องอยากคุยกับปุ่นเยอะเลย แต่ปุ่น...ต้องรีบไปประชุม”

“คือ...วันนั้นปุ่นแบบว่ารีบมากจริงๆ มีประชุมด่วนและสำคัญมาก ถ้าไปสายปุ่นต้องแย่งแน่ๆ สนเข้าใจปุ่นใช่ไหม” หวังว่าเขาคงไม่เคืองหรือถือสาเรื่องที่วันนั้นเธอทำพลาดจากไปอย่างออกนอกหน้าหรือกนะ คิดแล้วก็อยากเขากะโหลกตัวเองนัก ทำไมวันนั้นถึงตัดสินใจทำอะไรงั้นๆ แบบนั้นนะ ถ้ารีบอย่างน้อยก็น่าจะแลกเบอร์โทรศัพท์กับเขา แล้วนัดกินข้าวกันที่หลังก็ได้

รับรองภารกิจปิดการขายที่ดินทำสวนชู้ยต้องง่ายกว่านี้ไม่รู้อีกก็เท่า แต่เอาเถอะ เธอเชื่อว่าเขาไม่ใช่คนถือสาเรื่องเล็กๆ น้อยๆ พวกนั้น เขาเป็นผู้ชายใจกว้างสำหรับเธอเสมอ

“สน ปุ่นถามอะไรหน่อยสิ”

“อะไร”

“วันนั้นหนึ่งวินมอเตอร์ไซค์ไปไหนหรือ” เธอพยายามตั้งคำถามไม่ให้
 ใจแจ้งเกินไป เพราะคงดูไม่งามไปหน่อยถ้าถามว่า ระดับเจ้าของนิตยสาร
เมจิกไลฟ์ และบุตรชายเพียงคนเดียวของเจ้าสัวสุพล ทำไม่ถึงได้นั่งซ้อน
 มอเตอร์ไซค์เหี่ยวแตกปลักขนาดนั้น ทำเอาเธอเข้าใจผิดคิดว่าเขาเป็น
 แคพนักงานบริษัทสุดแสนจะธรรมดา ที่แม่แต่รถยนต์สักคันก็ยังไม่

“วันนั้นผมเพิ่งกลับจากไปพบลูกค้าคนสำคัญ รถมันติดมาก ผมเลย
 ใช้บริการวินมอเตอร์ไซค์ ขากลับรถก็ยังติดอยู่ เลยนั่งมอเตอร์ไซค์กลับ”

“อ้อ...เป็นแบบนี้เอง แหม...เราสองคนบังเอิญเจอกันได้จังหวะ
 จังเลยนะ เหมือนฟ้าเป็นใจยังไม่รู้”

“ฟ้าเป็นใจยังไง” สนฉัตรยิ้มขำๆ

“ยิ่งกว่าฟ้าเป็นใจอีก ดูลิ ปุ่มต้องมาพบลูกชายคนกลางของเจ้าสัว
 สุพล แต่กั้ดันบังเอิญไปเจอสนเสียก่อน พรหมลิขิตมัยล่ะ” เธอปั้นยิ้มเขินๆ
 ในตอนท้ายให้ดูน่ารักน่าเอ็นดู เพื่อกระตุ้นให้ภารกิจปิดการขายที่ดินสำเร็จ
 โดยเร็วที่สุด

“ไม่รู้สินะ” สนฉัตรยกไหล่

“ปุ่มถามอะไรอีกอย่างนะ ทำไมสนถึงกลายเป็นลูกชายเจ้าสัวสุพลได้
 ล่ะ”

“ก็ไม่มีอะไรหรอก ป้าผมประสบความสำเร็จกับการทำธุรกิจทุกสิ่ง
 อย่างที่ท่านจับตั้งแต่เกือบสิบปีก่อน เริ่มจากธุรกิจขายวัสดุก่อสร้าง และ
 ต่อ ยอดมาเรื่อยๆ ท่านเริ่มก่อตั้งบริษัทพราวด์โฮมชอปปเมื่อแปดปีก่อน มัน
 ไปได้สวยงาม”

“ว้าว! ไม่อยากเชื่อเลย ป้าของสนต้องมีวิสัยทัศน์ด้านการทำธุรกิจ
 แล้วสนกับครอบครัวย้ายเข้ามาอยู่กรุงเทพฯ นานหรือยัง”

“ก็แปดเก้าปีนั่นแหละ แล้วปุ่มล่ะ”

“ก็...ย้ายมาก่อนสนไม่นานหรอก แล้วสนกลับไปขอนแก่นบ้างมัย”

สนฉัตรส่ายหน้า “ครอบครัวผมย้ายมาอยู่ที่กรุงเทพฯ ถาวรแล้ว

หลายปีก่อนอาม่ายังอยู่ พวกเรากลับไปบ้าง แต่หลังจากท่านเสียชีวิต เราก็ไม่ได้กลับไปสักเท่าไร แต่ร้านขายของชำยังอยู่นะ”

“เสียใจด้วยนะ เรื่องอาม่า”

“ไม่เป็นไรหรอก ท่านเสียชีวิตมาหลายปีแล้ว ตอนท่านเสียชีวิตก็แก่มากแล้วด้วย”

เชลล์สาวพยักหน้ารับทราบ “แต่ปู่อยากซื้ออากักร้อยรอบเลยนะ ไม่คิดว่าสนจะเป็นเจ้าของนิตยสาร*เมจิกไลฟ์*ไปได้”

“เป็นความฝันของผมตั้งแต่วัยรุ่น”

“สนไม่เห็นเคยบอกปู่เลย”

“ผมเคยพยายามบอก แต่ปู่ไม่เคยคิดจะฟังต่างหาก”

บุตรดาอี๋มเงื่อนๆ “เมื่อก่อนปู่พูดมากจะตายไป สนก็รู้ คงไม่ทันฟังไปบ้าง” เธอรีบแก้ตัว

“ใช่ เมื่อก่อนผมไม่เคยพูดทันปู่เลย”

“สนไม่โกรธปู่ใช่ไหม”

“โกรธเรื่องอะไร”

“ก็...ทุกเรื่องนั่นแหละ ทั้งเรื่องที่ปู่ไม่รู้ ว่า ‘พล’ เป็นชื่อล้อเลียนพ่อของสน เรื่องที่ปู่ไม่เคยรู้ว่าความฝันของสนคืออะไร แล้วก็...เรื่องที่ปู่ทิ้งสนแบบนั้น” ประโยคท้ายเธอพูดไม่เต็มเสียงนัก

“ไม่โกรธหรอก เรื่องมันผ่านมานานแล้ว” เขาพูดยิ้มๆ

“สนเป็นตาชั๊ก^๙ แท้” เธอโพล่งออกมาเป็นภาษาอีสานด้วยความดีใจ แต่เมื่อสบตากับเขาก็ก้มหน้า และเปลี่ยนมาใช้ภาษากลาง “ขอโทษที ดีใจมากไปหน่อย เลยลืมหันไปนิด”

“แล้ววันนี้ปู่จะมาเสนอขายที่ดินทำสวนขลุ่ยไหม”

“ใช่ ขอบอกว่าที่ดินผืนนี้เร็ดมากๆ สนไม่มีทางหาที่ดินที่ไหนสวยได้

---

^๙ เป็นตาชั๊ก : น่ารัก

เท่าผืนนี้อีกแล้ว อยู่ชลบุรีนี่เอง ทำเลดีมาก ด้านหลังติดภูเขา แต่ละลูกเขียว
ชอุ่ม ด้านหน้าติดธารน้ำ ถูกต้องตามหลักชัยภูมิแน่นอน ลูกหลานเจริญ
รุ่งเรืองทุกคน แถมอยู่ในความดูแลของสมาคมเล่งจู่ ระบบการดูแลขวัญชัย
ของเขาดีมาก ทุกคนที่ไปใช้บริการประทับใจทุกคน ราคาก็ไม่แพงด้วยนะ
แค่เกือบแปดสิบล้านเอง” ปุณรดาสารายเป็นชุด ต่อมักชายทำงานอย่าง
รู้หน้าที่

“น่าสนใจนะ”

“งั้นเซ็นสัญญาซื้อขายกันเลยนะ” ปุณรดาปิดการขายทันที รีบควาน
หาสัญญาในกระเป๋าเอกสารอีกใบที่พกมาด้วยอย่างกระหึ้นกระหือรีอ...
เอ๊ย กระตือรือร้น

“เซ็นตอนนี้เลยเหอ”

“ก็ไม่มีที่ดินผืนไหนสวยกว่าผืนนี้แน่นอน”

“แต่...ผมคงต้องขอเวลาพิจารณาหน่อยนะ บอกตามตรง ไม่ได้มีแค่
บริษัทปู้งี่มาเสนอขายที่ดินให้ผม”

“สนหมายถึงที่ดินที่ริกก็ เซลส์บริษัทเคไซหรือเพอร์ตีเอามาเสนอ
นะเหอ”

สนฉัตรพยักหน้า “ปู้งี่รู้จักริกก็ด้วยเหอ”

เธอไม่ชอบใจนักเมื่อเขาเรียกชื่อริกก็อย่างสนิทสนม แต่ต้องเก็บ
ความรู้สึกนั้นไว้ ริจะทำงานใหญ่ต้องใจเย็น

“รู้จักลิ รู้จักดีด้วย ตอนปู้งี่ทำงานที่แรกก็เจอกับริกก็ อีตานี้เสบ
จะตาย”

“คงเสบพอๆ กับปู้งี่”

“อะไรนะ” ปุณรดาโพล่งถาม ทำเสียงงอน หน้าอ

“ผมล้อเล่น แต่ปู้งี่แน่ใจเหอว่าที่ดินของริกก็สวยสู้ที่ดินของปู้งี่
ไม่ได้”

“สน...สนใจที่ดินของริกก็เหอ” ปุณรดาถามตรงๆ

“ที่ดินของเขาก็สวยไม่แพ้ของปุ่นนะ ด้านหลังติดภูเขา ด้านหน้าติดธารน้ำ เพอร์เฟกต์เหมือนกัน”

“แต่ที่ดินนั้นอยู่ในจังหวัดสระบุรี ส่วนของปุ่นอยู่ที่ชลบุรีนะ สนน่าจะชอบที่ดินของปุ่นมากกว่า”

“แต่ที่ดินของริกก็ขนาดพื้นที่ไม่ต่างกันเท่าไร กลับถูกกว่าของปุ่นเกือบสิบล้านนะ”

ปุ่นรดตาเสียไปชั่วชีวิตใจ “แปลว่าสนน่าจะต้องใช้เงินในการตัดสินใจใช้มั๊ย”

“ก็ประมาณนั้น”

“ปุ่นเข้าใจ ที่ดินทำสวนขี้ขี้ไม่ใช่ถูกๆ จะตัดสินใจซื้อง่ายๆ คงไม่ได้ สนต้องใช้เวลาตัดสินใจอยู่แล้วนะ” ทำเสียงเธอเติมความอ่อนเข้าไป และเธอจะต้องเอาชนะริกก็ได้

“ครับ ผมต้องขอเวลาตัดสินใจสักพัก”

“แหม แต่สนน่าจะชอบที่ดินของปุ่นมากกว่าทางนั้นสักเท่านี้รีเปล่า” ปุ่นรดตาหยิ่งเชิงถาม พร้อมกับทำท่าประกอบด้วยการประกบนิ้วโป้งกับนิ้วชี้เข้าด้วยกัน มองเขาด้วยแววตาคาดหวังและเว้าวอน อย่างที่เธอเคยทำทุกครั้งเมื่อต้องการหลอกให้เขาซื้อของจากตน

สนหัตถ์ยิ้มละมุนและตอบว่า “ก็ต้องดูก่อน”

คำตอบของเขายังไม่น่าพอใจสักเท่าไร วุ่นนั้นเธออยากรู้ว่าเขาคงไม่มีแนวโน้มจะโอนเอนไปทางที่ดินของริกก็ เพียงเพราะชอบไม้ป่าเดียวกันหรอคะ เธอแก้มองหยิ่งเชิง

“สน เซลส์ริกก็ดูเก๋จะตาย สนไม่รำคาญหรอ”

“ทำไมต้องรำคาญด้วยล่ะ”

“ก็เขาเป็น...เก๋ไง”

“ริกก็จะเป็นอะไร เขาก็คนเหมือนเรานี้แหละ แล้วเขาก็คุยสนุก มนุษย์สัมพันธ์ดี ผมไม่เห็นต้องรำคาญเขาเลย”

“สวดไม่ได้...ไม่ได้...ขอปรกกันนะ”

“ชอบสิ ก็อย่างที่บอก เขาคุยสนุกดี”

“คือ...ปุงหมายถึงชอบแบบ...แบบ...” เธอไม่กล้าถามออกไปตรงๆ
“มีอะไรเธอ”

“ก็...” ปุณรดาถอนหายใจ ตัดสินใจถามออกไปตรงๆ เพราะเมื่อก่อน เธอเคยคุยกับเขาได้ทุกอย่าง แม้กระทั่งถามเรื่องขนาดหน้าอกของเธอว่าเล็กเกินไปหรือไม่ในสายตาเขา แล้วนับประสาอะไรกับการถามว่าเขาเป็นเกย์หรือไม่ “...ปุงพูดตรงๆ เลยนะ มีคนลือว่าสนเป็นเกย์ด้วย” เธอลดเสียงลงราวกับนี่คือความลับสำคัญ

“ผมรู้ ผมได้ยินเรื่องนี้มานานแล้ว”

“แล้วสนไม่ออกมาแก้ข่าวบ้างเธอ”

“แก้ทำไมล่ะ ใครอยากพูดอะไรก็พูดไปสิ ผมไม่สนใจหรอก”

“แปลว่าสนไม่ได้เป็นไฉนั้ย” เธอถามอย่างมีความหวัง

เขายิ้มนิดๆ “ผมเป็นหรือไม่เป็น ก็ไม่น่าจะสำคัญอะไรนะ”

“สำคัญสิ!” เธอโพล่งออกมาอย่างลืมหึ่ม

“สำคัญยังไง”

“ก็...” เธอพยายามคิดหาเหตุผลที่เข้าท่า เพราะขึ้นสารภาพออกไปตรงๆ ว่า เธอกลัวเขาจะทะเลาะแค้นพิศวาสไปให้รักก็มากกว่า และนั่นหมายถึงเธออาจขาดการชายที่เดินให้เขาก็คงไม่งามนัก “...แห่ม ปุงก็รู้สึกผิดไง”

เขาขมวดคิ้ว “รู้สึกผิดทำไม”

“ถ้าสนเป็นเกย์จริง ปุงก็เป็นต้นเหตุ เพราะสนอกหักจากปุง อันที่จริงปุงต้องรับผิดชอบสน”

ชายหนุ่มอึ้งไปหลายวินาที “ผมว่าปุงหลงตัวเองไปหน่อยนะ”

ปุณรดายิ้มแห้งๆ “ปุงแค่พูดให้มันขำๆ เวอร์ๆ ไปอย่างนั้นเองแหละ สนไม่ตลกเธอ”

เขาส่ายหน้า

เธอยิ้มเจื่อน และทำคายน “โอเค คราวนี้ซีเรียส สนยังไม่บอกเลย ว่าสนเป็น...รีเปลา” ต้องรู้ให้ได้ว่าเขาเป็นเกย์หรือไม่เป็น

“เกย์นะเธอ”

หญิงสาวพยักหน้า สีหน้าจดจ่อรอคอยคำตอบ

“ก็...กำลังคิดๆ อยู่”

“อะไรนะ! กำลังคิดๆ อยู่ แปลว่ามีแนวโน้ม”

สนหัตถ์ยกไหล่แทนคำตอบ

“สนล้อปุงเล่นไฉ่มี๊ย”

“มั้ง” เขาตอบสั้นๆ

ปุณรดาทำปากยื่น ไม่ชอบใจคำตอบไม่ชัดเจนของเขา เมื่อก่อนเขา ไม่ได้เป็นคนคลุ้มเครือ ดูยากแบบนี้เสียหน่อย แต่ถึงอย่างไรก็ไม่มีทางยอมแพ้ภารกิจนี้ง่ายๆ ไม่ว่าเขาจะเป็นหรือไม่เป็นอะไรก็ตาม เขาจะต้องทะลวงคณณพิศวาสให้เธอมากกว่าริกก็

เธอเปลี่ยนมาคล้อยมกว้างอย่างสดใส “อืม...วันไหนสนว่าง เราไปดูที่ดินกันมัย บริษัทปุงมีบริการซินแสด้วย เป็นซินแสที่เก่งมาก เป็นคนสนิทของประธานบริษัทสหสารพัตรหรือพเพอร์ตี ซินแสจะช่วยดูดวงจ้จ้วว่าควรสร้างในลักษณะไหนดี ถึงจะทำให้ลูกหลานเจริญรุ่งเรืองทุกคน”

“ผมต้องไปดูที่ดินทำสวนซู้ยอยู่แล้ว ต้องไปดูที่ดินของริกก็ด้วย”

“สนต้องไปดูที่ดินของทางนั้นด้วยเธอ”

“ต้องสิ ผมนัดกับริกก็วันอาทิตย์นี้ว่าจะไปสระบุรีด้วยกัน”

หญิงสาวอยากร้องกรี๊ดอย่างซัดใจที่โดนริกก็ตัดหน้า เรื่องพาเขาไปดูที่ดิน

“แหม ปุงกำลังจะนัดสนไปดูที่กันวันอาทิตย์นี้พอดีเลย” ปุณรดาพยายามหาทางชิงตัดหน้ากลับ

“ผมนัดกับริกก็ไว้ก่อนแล้ว คงไม่ได้หรอก”

ใบหน้ารูปหัวใจยังเปื้อนรอยยิ้มหวานๆ ทั้งที่สุดแสนจะซัดใจ “งั้นวัน

เสาร์ล่ะ”

“วันเสาร์ผมมีงาน คงไปไม่ได้”

“แล้ววันธรรมดาล่ะ”

“ยิ่งแล้วใหญ่ ผมต้องทำงานทุกวัน ยิ่งช่วงนี้ผมกำลังยุ่งเรื่องการพัฒนานิตยสารเมจิกไลฟ์ไปสู่รูปแบบอีบุ๊กด้วย ยุ่งมาก”

ปุณรดาหน้างอนน้อยๆ เมื่อไม่ประสบความสำเร็จในการชิงตัดหน้าริกก็ “งั้นสนวางวันไหนล่ะ”

“ก็คงต้อง...วันอาทิตย์หน้าโน่นเลย”

“หา! ทำไมนานจัง”

“ผมจัดคิวให้เร็วที่สุดได้เท่านี้จริงๆ นะปุง”

“งั้นสนสลัวันของปุงกับริกก็ไม่ได้เหอ นะๆ” เธอยังคงไม่ละความพยายาม เพราะกลัวสุดท้าย เกิดสนฉัตรไปดู่ที่ติดกับริกก็แล้วพึงพอใจเป็นอย่างมาก ริกก็อาจปิดการขายได้

“ไม่ได้เหอกร ผมนัดเขาไว้แล้ว คำพูดก็ต้องเป็นคำพูดสิ”

ปุณรดายิ้มแห้งๆ แอบผิดหวังที่สนฉัตรไม่ใจอ่อนง่ายๆ เหมือนเดิม ถ้าเป็นเมื่อก่อน ชู้นกเป็นนก ชู้ไม้เป็นไม้

แต่ผ่านมาเป็นสิบปีแล้ว สนฉัตรไม่ใช่หนุ่มนักศึกษาอีกต่อไป ตอนนั้นเขาเป็นนักธุรกิจมาดภูมิฐาน ซึ่งแต่งตัวดูดีเอามากๆ สิบปีมานี้เขาต้องได้รับการหล่อหลอมจากประสบการณ์และผู้คนหลากหลายแบบที่ได้พานพบเช่นเดียวกับเธอ

เขี้ยวเล็บเธอยังคมกริบขึ้นไม่รู้กี่เท่าตัว แคมยังงอกขึ้นอีกหลายซี่ด้วย สนฉัตรก็ต้องมีการเปลี่ยนแปลงกันบ้าง จะให้เขาเป็นคนง่ายๆ ยอมเธอไปเสียทุกอย่างเหมือนในวันวานคงไม่ได้อีกแล้ว

แต่กระนั้นเธอก็ยังเชื่อว่า ความสัมพันธ์ในอดีตของทั้งสองหาใช่ไร้ความหมายเสียทีเดียว

อีกอย่างบุคลิกเขาก็ดูไม่แตกต่างไปจากสุภาพบุรุษคนเดิมสักเท่าไร

อีกไม่ช้าเขาจะใจอ่อนให้เธอ และยอมตกลงใจซื้อที่ดินของบริษัทเธอ

“เที่ยงนี้สนวางม้าย ไปกินข้าวกันหน่อยสิ ปุงมีเรื่องอยากคุยเยาะเย้ยเลย” ปุณรดาเริ่มแผนรุกแผนต่อไปอย่างไม่ให้เสียเวลา

“ขอโทษนะ วันนี้ผมติดธุระทั้งวันเลย คงไปกินข้าวด้วยไม่ได้”

ปุณรดาแอบผิดหวัง แต่ก็เคลียยิ้มสดใส “ไม่เป็นไร วันอื่นก็ได้ เอาไว้สนวางวันไหนโทร. หรือไลน์มาหาปุงแล้วกันนะ”

“โอเคครับ”

จากนั้นทั้งสองก็แลกเปลี่ยนโทรศัพท์เคลื่อนที่และไลน์กัน ปุณรดาคลียิ้มหวานหยดย้อยขณะเปิดประตูห้อง โบกมือล่ำลาด้วยท่าทางน่ารักน่าเอ็นดูเหมือนสาวรุ่นวัยกำดัด และฉีกยิ้มกว้างเมื่อเขาโบกมือกลับ

เธอไม่ยอมผละไปง่ายๆ โบกมือและยิ้มหวานอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งเขาพูดอะไรสักอย่างพร้อมกับโบกมือไม่เลิก แต่เธอไม่ทันฟังเลยถามกลับว่า “อะไรเธอสน”

“ผมบอกว่าจะออกไปแล้วช่วยปิดประตูให้ผมด้วย”

ปุณรดายิ้มเจื่อนๆ เพิ่งสังเกตว่าเขาไม่ได้โบกมือล่ำลาหรือ แต่โบกมือส่งสัญญาณให้ปิดประตู เธอจึงยอมออกจากห้องและปิดประตูให้เขา

เธอยืนอยู่หน้าประตูห้องเจ้าของนิตยสารเมจิกไลฟ์ แวะตาเต็มไปด้วยความวาดหวัง อย่างน้อยสนฉัตรก็ต้อนรับเธอด้วยความเป็นมิตร เขาไม่ได้โกรธเคืองเรื่องราวในวันวาน ซึ่งครั้งนั้นเธอทิ้งเขาอย่างไม่มีการล่ำลาอะไรเลย

แต่เขาคงเข้าใจและให้อภัยเด็กสาววัยสิบเจ็ดปี ที่ไร้เดียงสา และทำอะไรโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์

อีกอย่างตอนนั้นทั้งคู่ก็อายุยังน้อย ใครจะถือสาววัยรุ่นวัยเรียนกัน

ปุณรดาออกจากสำนักงานนิตยสารเมจิกไลฟ์ หวังเต็มเปี่ยมว่าจะปิดการขายได้ภายในไม่เกินหนึ่งเดือน

มันแน่ใจว่าวันสองวันนี้สนฉัตรจะต้องโทร. หรือไม่ก็ไลน์มานัดเธอ

ออกไปกินข้าวด้วยกันแน่ๆ

เขาจะต้องตกหลุมเสน่ห์เธออีกครั้ง เพราะทุกวันนี้เสน่ห์และจริตจะก้านของเธอแพรวพราวยิ่งกว่าเมื่อก่อนไม่รู้กี่เท่า

“หา! อะไรนะ คุณสนนัตรเป็นแฟนเก่าพี่ปุงเธอ!” ดุจเดือนโพลง ออกมาอย่างตื่นตื่น ทั้งที่ข่าวกรือบายยังเต็มปาก

“ก็ใช่นะลิ” ปุณรดาเดินออกมาจากห้องครัวในคอนโดฯ แบบสองห้องนอน ที่เธอผ่อนมาได้เกือบสองปีแล้ว พร้อมกับถือแก้วน้ำส้มมาด้วย เธอเดินไปนั่งบนโซฟารับแขก

“ไม่อยากเชื่อเลย อะไรจะบังเอิญปานนั้น แฟนเก่าพี่ปุงเป็นลูกชายคนเดียวของเจ้าสัวสุพล”

“เรียกว่าพรหมลิขิตบันดาลชักพาต่างหาก รับรองงานนี้พี่ปิดการขายได้แน่” ปุณรดาจับน้ำส้มคั้นเองกับมือของดุจเดือน

“แต่...คุณสนนเป็นเกย์ไม่ใช่เธอ”

ปุณรดามีสีหน้าไม่แน่ใจ “คงไม่เป็นหรอก แต่บริษัทเดโชหรือเพอร์ตีก็บ้าเหลือเกิน ส่งอีตาริกี่ เซลล์หน้าขาวปากแดงมาได้ นึกว่าสนจะสนใจหรือไง”

“ทางนั้นส่งเซลล์หน้าขาวปากแดงมาด้วยเธอ คงรู้ข่าวกับเขาเหมือนกัน แต่พี่แน่ใจหรือว่าจะสู้อีตาริกี่อะไรก็ได้” ดุจเดือนถาม

“ได้สิ อีกไม่เกินหนึ่งเดือนพี่ต้องปิดการขายให้ได้” เธอเอ่ยอย่างมั่นใจ ในเมื่อไม่มีครั้งไหนที่เธอปิดการขายตามที่ประกาศไว้ไม่ได้

“แต่ทำไมคุณสนถึงได้คบผู้หญิงที่ทั้งเขี้ยวและงกอย่างพี่เป็นแฟนได้น้อ”

“ปากแบบนี้ เดี่ยวก็ขึ้นค่าเช่าห้องหรอก” ปุณรดาขู่นั้นที

“ว้ายๆ อย่าขึ้นนะพี่ แคนนี่ดอร์ก็จะแยะอยู่แล้ว” เพื่อนร่วมงานรุ่นน้อง รีบร้องห้าม

“แยอะไร พี่คิดค่าเช่าถูกจะตาย เดือนละหมื่นห้า น้ำไฟต่างหาก วิวสวยเลิศบนชั้นลิบสี จะไปหาที่ไหนได้อีก นี่ถ้าพี่ไม่เห็นว่าเป็นเพื่อนสนิทล่ะก็ พี่ไม่ยอมหรอกนะ ให้เช่าราคานี้ รู้มั๊ยว่ามีคนอยากมาขอเช่าคอนโดฯ ของพี่เยอะขนาดไหน”

สาวร่างท้วมทำปากขมุขมิบ และพึมพำเบาๆ “หาคนเช่าไม่ได้ละสิ ไม่ว่า”

“บ่นอะไร” ปุณรดาสวนกลับเสียงดู

“เปล่า ดอริก็แค่พึมพำไปเรื่อยเปื่อย ว่าแต่ถ้าพี่ปุงได้ดีแล้วอย่าลืม ดอรินะ ยิ่งถ้าได้เป็นผู้จัดการฝ่ายขายของบริษัทสหสารพัตรหรือเพอร์ตี พี่ปุงให้ดอริไปเป็นหัวหน้าเซลล์เลยนะ ดอริอยากไปขายอสังหาริมทรัพย์ ดูบ้าง เมื่อขายชุดชั้นในเสริมอึ้มกับกระชับบั้นท้ายแล้ว”

“ไม่ต้องห่วง ถึงวันนั้นเมื่อไหร่ พี่ไม่ลืมแกหรอก ดอริน้อยของพี่”

ดูจเดือนยืมด้วยความดีอกดีใจ “พี่ปุงน่ารักอะ”

“งานนี้ถ้าไม่มีอะไรมัดพลาต เตรียมตัวเฮกันได้เลย เว้นเสียแต่ว่า...”

ปุณรดาหยุดนิ่ง สีหน้าครุ่นคิด

“เว้นเสียแต่อะไรเธอ” ดูจเดือนโพล่งถามอย่างสนใจ

“ก็เว้นเสียแต่ถ้าสนเป็นเกย์จริงๆ พี่ก็คงต้องทำงานหนักขึ้น”

“สรุปว่ายังไงกันแน่ เป็นหรือไม่เป็น”

“พี่มาคิดอีกที สนก็มีสิทธิ์จะเป็นเกย์ได้ แล้วเหตุผลที่เขากลายเป็นเกย์ก็เพราะเขาอกหักจากพี่ เลยประชดชีวิตด้วยการเป็นเกย์ซะเลยไง คิดดู ผู้หญิงคนหนึ่งสามารถเปลี่ยนชีวิตผู้ชายคนหนึ่งได้ โลกใบนี้อยู่ในกำมือพี่เลยวามั๊ย” ปุณรดายิ่งพูดก็ยิ่งใส่อารมณ์

“เวอร์ไปพี่”

“ใครว่าเวอร์ แกคอยดูนะ ถ้าสนไม่ได้เป็นเกย์ก็แล้วไป แต่ถ้าเขาเป็นเกย์ พี่จะทำให้เขากลายเป็นเกย์กลับใจ”

“ทำได้ด้วยหรือพี่ เขาว่าเป็นเกย์แล้วเป็นเลยนะ”

“ได้สิ ทำไมจะไม่ได้อะดับเจี๊วซะอย่าง” ปุณรดาพูดพลางดึงแขนเสื้อข้างหนึ่งลงเพื่อเปิดเปลือยหัวไหล่ ทำปากเจ๋อๆ ให้ดูเซ็กซี่ “สนแคยกตกลุมเสนห์พี่มาแล้วหนึ่งครั้ง คราวนี้เขาก็จะตกลุมเสนห์พี่อีก” ดวงตาเธอเปี่ยมด้วยความหมายมาด

“ถ้าเป็นแบบนี้ก็ดีสิ แกรมพี่ปุงก็เป็นเซลล์มือฉกาจคนหนึ่ง ไม่มีใครขังไหนที่พี่จะปิดการขายไม่ได้ แล้วดอริกก็ต้องผันแก้อถึงตำแหน่งหัวหน้าเซลล์”

ปุณรดายิ้มด้วยความพอใจ “แน่นอน แคพี่ออกอ้อนออเซาะสนหน่อยเดียว ซึ่ร้านเขาจะรีบซื้อที่ดินของพี่”

“มันง่ายขนาดนั้นเลยหรือพี่” ดุจเดือนธาม

“สนใจอ่อนกับพี่เสมอแหละ” เธอตอบอย่างมั่นใจ

“จริงเธอ ยังไงพี่”

“แค่วันนี้ เขาเห็นพี่บูบก็ทำท่าดีใจสุดๆ แกรมจะชวนพี่ไปกินข้าวด้วย แต่พี่บังเอิญติดธุระเลยต้องผัดไปเป็นวันหลัง” เธอเล่าเรื่องตรงข้ามกับความเป็นจริงไปสักหน่อย

“แหม... พี่น่าจะไปกินข้าวด้วยกันวันนี้เลยนะ เพื่อถ่านไฟเก่าจะโหมกระพือขึ้นอีก” ดุจเดือนพูดด้วยความตื่นเต้น

“พี่ติดธุระ ดอริกก็รู้ว่าพี่ให้ความสำคัญแก่เรื่องงานแคไหน แต่ไม่ต้องห่วงหรอก แคพี่มองตาสนแวบเดียว ก็รู้แล้วว่าเขายังไม่ลืมพี่หรอก”

“แปลว่าเขาต้องชอบพี่ปุงมากๆ เลย”

ปุณรดาพยักหน้าอย่างมั่นใจ “เมื่อก่อนสนหลงพี่มาก ซึ่กเป็นนกซึ่ไม่เป็นไม้ ยอมตามใจพี่ทุกอย่าง ตอนที่พี่ทิ้งเขา เขาฟูมฟายมาก” เธอไม่รู้หรอกว่าหลังจากทิ้งเขาแล้วชายหนุ่มเป็นอย่างไร แต่ขอเสริมเติมแต่งเรื่องให้เร้าใจอีกสักหน่อย ด้วยยั้งเล่าง่ายมัน

“ตอนแรกดอริกคิดว่าเขาเป็นฝ่ายทิ้งพี่ปุงซะอีก”

“พี่ทิ้งเขาต่างหาก ทั้งๆ ที่เขารักพี่มากด้วย”

“แต่ดอริเห็นที่ผ่านมามีแต่ผู้ชายทิ้งพี่นะ” ดุจเดือนพุดอย่างไม่
อ้อมค้อม

บุณรดาถอนหายใจอย่างระอา “อย่าไปพูดถึงผู้ชายห่วยๆ พวกนั้น
ได้มัย เทียบชั้นสนไม่ได้สักคน”

“ว่าแต่พี่ปึงช่วยเล่าเรื่องของพี่กับคุณสนให้ฟังหน่อยสิ ว่าเป็นไงมา
ถึงได้คบกันมาก่อน แล้วทำไมพี่ถึงทิ้งเขา”

“ได้สิ อิม...เรื่องมันเกิดขึ้นสมัยที่พี่ยังอยู่จังหวัดขอนแก่น...”